

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,44 € / 13,25 Sk

18. LEDNA 2009

Z obsahu:

Bojovat proti chudobě, budovat mír

Z Poselství Benedikta XVI.
k 42. Světovému dni míru
- strana 2 -

Blahoslavená Anděla z Foligna (dokončení)

- strana 4 -

Slavnost bratrství na Sibíři

- strana 5 -

Mariánská zjevení a výzva pro naši dobu

Anton Ziegenaus
- strana 6 -

Vytržena z předsíně pekla

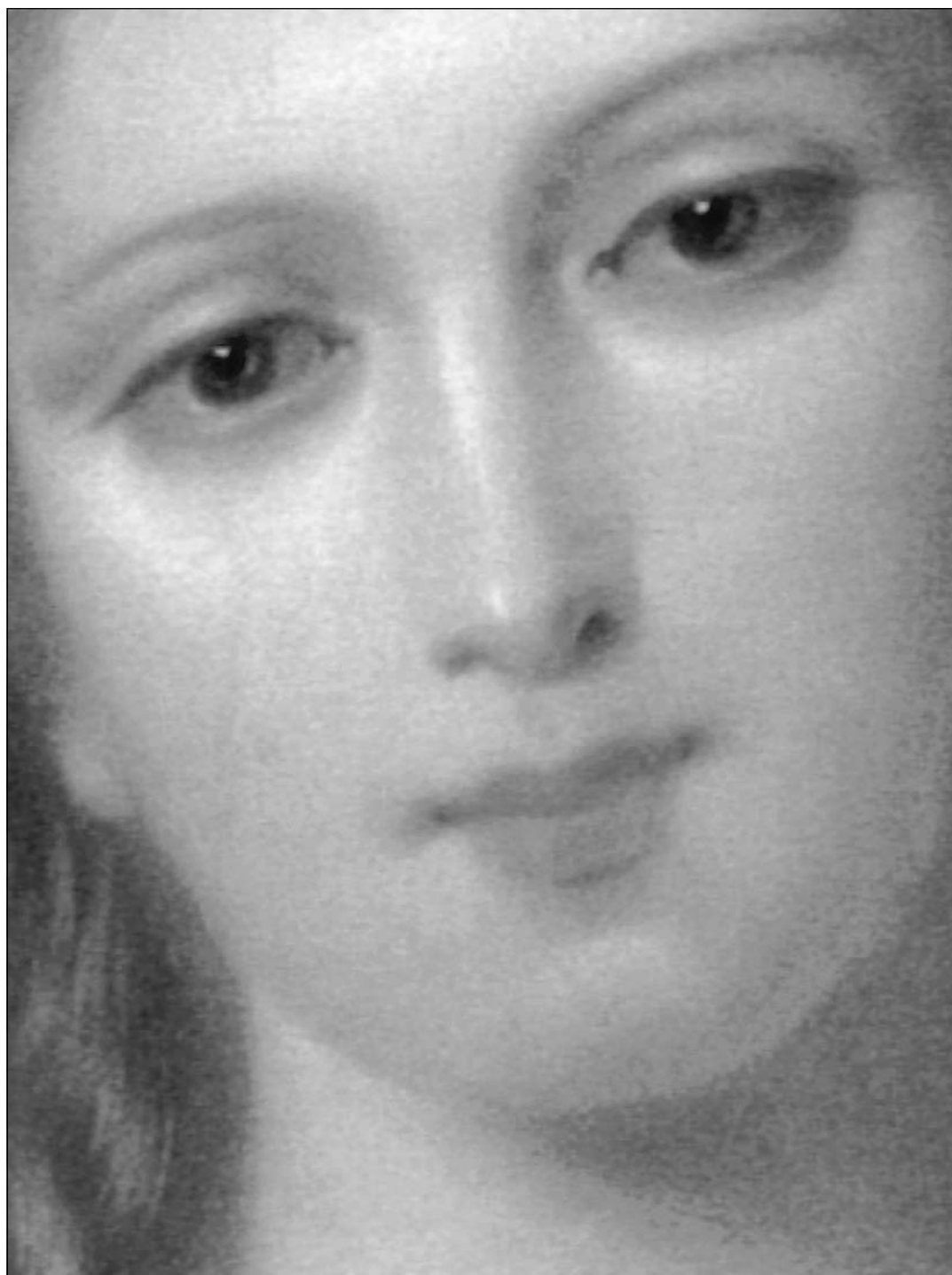
Adela Mardasiewiczová
- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Vytvářet ve Mně jediného
kněze, v jedné jediné
Církvi v Jednotě Trojice
- strana 10 -

Křesťan ve všední den

Alfred kardinál Bengsch
- strana 12 -

Tvář Panny Marie Pomocnice křesťanů na oltářním obraze v Turíně

Bojovat proti chudobě, budovat mír

Tradiční poselství Svatého otce k Světovému dni míru obrací letos pozornost k závažnému faktoru, který zůstává trvalou hrozbou pro mír, a tím je prohlubující se propast mezi chudými a bohatými, a to jak jednotlivci, tak celými národy. Z jeho obšrného poselství přinášíme výťah z části, která pozoruhodně diferencuje charakter této chudoby a její duchovní a morální souvislosti.

Mnoho osob a dokonce celé národy žijí v podmínkách extrémní chudoby. Nerovnost mezi bohatými a chudými je stále evidentnější i u národů ekonomicky nejvyspělejších. Je to problém, který apeluje na svědomí lidstva, neboť podmínky, ve kterých se nachází velký počet osob, jsou takové, že urážejí jejich vrozenou lidskou důstojnost a ohrožují tak autentický a harmonický rozvoj světového společenství (Jan Pavel II.).

V tomto kontextu bojovat proti chudobě znamená vzít v úvahu komplexní fenomén globalizace. Je třeba žádat od globalizace, aby brala zřetel také na význam duchovní a morální, aby se starostlivě dívala na chudé s vědomím perspektivy, že všichni jsou účastníky jediného božského plánu, že jsou totiž povoláni budovat jedinou rodinu, ve které všichni – jednotlivci, skupiny i národy – mají řídit své chování podle zásad bratrství a odpovědnosti.

Z tohoto pohledu je třeba mít o chudobě představu širokou a diferencovanou. Kdyby chudoba byla jen jev materiální, pak by sociální vědy, které nám pomáhají měřit tyto jevy na základě dat, především kvantitativních, byly postačující, aby nám osvětlily jejich základní charakteristiky. My však víme, že existují druhy chudoby i nemateriální, které nejsou přímým a automatickým důsledkem materiálního nedostatku. Např. v bohatých a rozvinutých společnostech existují fenomény vyhoštění na okraj společnosti, chudoba poměrná, morální a duchovní: jedná se o osoby vnitřně dezorientované, které prožívají různé formy obtíží, a to i v ekonomickém blahobytu. Nezapomínám přitom, že ve společnostech tzv. „chudobných“ je často ekonomický růst brzděn kulturními překážkami, které nedovolují přiměřené využívání zdrojů. Konečně je také pravdou, že každá forma vnučené chudoby má své vlastní kořeny v přehlí-

žení transcendentní důstojnosti lidské osoby. Není-li člověk hodnocen v celosti svého povolání a nejsou-li respektovány nároky pravé „lidské ekologie“, spouští se řetěz dynamických obměn chudoby, jak je to zřejmé v některých prostředích.

žebníka, který vykonal to, co měl vykonat, a to ho také naplňuje pravou radostí.

Editorial

Začátek Týdne modliteb za jednotu křesťanů, který už vstoupil do druhého století svého trvání, připadá letos na 2. neděli během roku. Jako třetí čtení uslyšíme tentokrát evangelium o prvních učednících, kteří se připojili k Mesiáši hned na počátku jeho veřejného působení.

Jan a Ondřej už tehdy patřili k učedníkům Jana Křtitele. Tohoto svého dosavadního Mistra však opustili a šli za Ježíšem. Jak se asi Jan za nimi díval? Zřejmě zcela jinak, než bychom se na odchod svých přívrženců dívali na jeho místě my. V srdci tohoto svatého muže nebylo ani stopy smutku či dokonce zářlivosti. Už dříve dal najevo svrchovanou úctu, jakou chová k Beránkovi, kterému není hoden rozvázat řemínek u opánků. Jan na břehu Jordánu neshromažďoval pro sebe. Připravoval příchod toho, který je větší a jehož velikost chtěl oslavovat tím, jak se sám bude před ním stávat menším a menším. Odchod učedníků byl pro něho naopak velkou satisfakcí, že svému Pánu i v tomto směru dobře připravil cestu. Jan tak praktikuje příkladně evangelium, ačkoliv je nikdy neslyšel: pokládá se za neužitečného slu-

Tento jeho příklad se vlastně velice dobře hodí jako velké a výmluvné memento na začátek týdne, kdy zvláštním způsobem myslíme na jednotu křesťanů. Vlastně bychom Jana Křtitele měli zařadit mezi patrony této jednoty. Proč právě jeho? Co má Jan společného s jednotou křesťanů? Dává nám příklad chování, které je k zachování jednoty naprosto nezbytné. Kdyby všichni „aktéři“, kteří mají svůj smutný podíl na roztrhání Ježíšovy nesešivané suknice, měli jeho smýšlení, nikdy bychom se bolestných a tak těžce zhojitelných rozkolů nedočkali. A můžeme proto také říct, že skutečná obnova jednoty bude marným snem, dokud si všichni, především pak protagonisté rozdělených společenství, Janovo pokorné smýšlení neosvojí. Chce-li někdo obecnou modlitbu za jednotu nahradit tou konkrétnější prosbou, má zde dobrý námet a příležitost.

Jednota je velice křehká věc a byla v Církvi problémem od samého začátku. Vlastně ještě ani nebyla založena, a už se její budoucí sloupy přely, kdo

Pokračování na str. 13

Chudoba je často uváděna do souvislosti s demografickým rozvojem jako bída z vlastní viny. V důsledku toho se pořádají kampaně na snížení porodnosti, prováděné na mezinárodní úrovni, a to i metodami, které nerespektují ani lidskou důstojnost ženy, ani práva manželů zvolit si odpovědně počet svých dětí, a často, což je ještě závažnější, nerespektují ani právo na život. Usmrcení milionů nenarozených dětí ve jménu boje proti chudobě představuje ve skutečnosti likvidaci těch nejchudších mezi lidskými bytostmi. V této souvislosti zůstává faktem, že v roce 1981 kolem 40 % světové populace žilo pod úrovní absolutní chudoby, zatímco dnes bylo toto procento sníženo na polovinu a ze stavu chudoby vyšly populace se značným demografickým přírůstkem. Nesmíme také zapomínat, že od konce druhé světové války do dneška vzrostl počet obyvatel na zemi o čtyři miliardy a ve značné míře je tato míra fenoménem zemí, které se objevily na mezinárodní scéně jako nové ekonomické síly a doznaly rychlého rozvoje právě díky růstu počtu jejich obyvatel. Konečně mezi nejvíce rozvinutými národy ty, které mají nejvyšší porodnost, těší se také nejlepším možnostem dalšího rozvoje. Jinými slovy, potvrzuje se, že populace vystupuje jako bohatství a nikoliv jako faktor chudoby.

Jinou oblastí, která je zdrojem starostí, jsou pandemické nemoci, např. malárie, tuberkulóza a AIDS, které v míře, v jaké postihují produktivní sektory populace, ovlivňují zhoršování všeobecných podmínek v dané zemi. Pokusy zbrzdit důsledky těchto nemocí na populaci ne vždy dosahují významných výsledků. Stává se navíc, že národy, které se staly obětí některých těchto pandemií, při snaze čelit jim, jsou vystaveny vydírání a ekonomická pomoc je podmiňována politickými postupy,

Pokračování na str. 11

Vznešené povolání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Mistře, kde bydlíš?

Rok svatého Pavla je trvalou výzvou, abychom věnovali pozornost jeho moudrým slovům, i když se nám zdá, že jsme je už mnohokrát slyšeli. To, co ti Pavel předkládá, pochází z nesmírných pokladů, které přijal přímo od Pána. Přijímej jeho slova tak jako slova samého Spasitele.

Svatý apoštol tě dnes oslovuje způsobem, který se ti může zdát kazatelsky přísný: *Tělo není pro smilnění. Utíkejte před smilstvem!* Na takové napomenutí reaguje okolní svět přímo podrážděně jako na neoprávněné zasahování do osobní svobody. Ale jestliže se nedáš strhnout nevolí k apriornímu odmítání, záhy porozumíš, že Pavlovo napominání nejen neomezuje svobodu, ale naopak, směřuje k jejímu uskutečnění a naplnění. Chce tě přesvědčit, že skutečná svoboda dokonce překračuje všechna lidská očekávání.

Na obecně platný názor *Všechno je mi dovoleno* odpovídá Apoštol moudrou připomínkou: *ale ne všechno prospívá... nesmím se dát ničím ovládnout.*⁽¹⁾ Zneužitím svobody, které se vymyká řádu, stáváš se sám sobě otrokem. Svatý Pavel ti však k tvému povzbuzení připomíná, že z takového otroctví *jsi byl vykoupen, a to za vysokou cenu, takže nepatříš už sobě.*

Ptáš se, komu tedy patříš? Ten, kdo tě vykoupil za cenu své smrti a svého zmrtvýchvstání a učinil tě již ve křtu *údem svého těla*, je sám Boží Syn. Patříš tedy Bohu. Dnešní neděle je proto vhodnou příležitostí, aby sis to nejen znovu uvědomil, ale abys svého Vykupitele ujistil o své vděčnosti a připravenosti působit vždy *Bohu čest.*

Otevři si první Knihu Samuelovu a vrať se v duchu do izraelské svatyně v Šílu. Anna, matka Samuelova, z vděčnosti, že si vyprosila syna, odevzdává jej Hospodinu, *aby byl jeho, co bude živ*⁽²⁾. Zdá se, že toto zasvěcení přišlo Hospodinovi vhod jako na zavolanou. Již jako malého chlapce zve Nejvyšší Samuelu do svých služeb. Každý, kdo bezvýhradně náleží Bohu, stává se jeho vítaným pomocníkem. Bůh čeká jen na tvůj ochotný souhlas: *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.* Mohla vůbec Anna tušit, jaká osobnost vyroste z jejího dítěte ve službách Hospodina, kterému ho odevzdala, že bude povolán, aby jako prorok, kněz a soudce spravoval izraelská pokolení a stál u zrodu jejich království? Ale Bůh používá svých zasvěcených i k ji-

ným službám. I když jsou méně nápadné a skryté před lidským zrakem, nejsou o nic méně vznešené a významné. Vždyť jsou součástí jedinečného Božího plánu. Jejich cena se ukáže, až *Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás.*

Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch.⁽³⁾ Není to samo o sobě již nejvyšší vyznamenání? Je snad větší svoboda než ta, že svou jinak chabou, zaslepenou a chybnou vůli můžeš vykonávat nejsvětější vůli Nejvyššího, že můžeš chtít tak, jak chce sám Bůh?

Jakmile v plné důvěře přijímáš skutečnost, že není lepší vůle, a zamiluješ si tak spolu s ní s hlubokou vděčností i svého Pána, tvoje srdce neobyčejně zbystrí touhou slyšet vždy a všude jeho hlas. Jen si všimni na prvních Ježíšových učednících, jak Pán přitahuje k sobě ty, kteří v sobě nesou ochotu a připravenost náležet beze zbytku jen Jemu. Přišli nejdříve za Janem k Jordánu, protože zde zřetelně cítili Boží blízkost. Nespokojují se s tím, že přijali Janův křest, chtějí důsledněji následovat i jeho příklad. Ale největší z proroků jim přesvědčivě ukazuje na toho, koho ve skutečnosti hledají. Již včera ho poprvé představil jako Božího Beránka a Božího Syna. *Má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.*⁽⁴⁾ Jejich srdce od té chvíle na nic jiného nemyslí, každou hodinou roste jejich touha jít za hlasem Beránka, *kamkoliv půjde*⁽⁵⁾.

Dnes nadchází jejich osudový okamžik. Ježíš *prochází okolo.* Prochází jen tak náhodou? Kdykoliv Pán prochází kolem tebe, je to proto, že přišel čas, kdy tě naléhavě potřebuje. Záleží na tobě, abys měl oči otevřené a abys věnoval pozornost také hlasu, který tě upozorňuje na jeho blízkost: *Hle, Beránek Boží!* To je ten, komu zcela patříš již od svého křestního zasvěcení. Tehdy tě přijal mezi své a nyní si pro tebe přichází. Projev svou připravenost tak velkodušně, jak to dělá Jan a Ondřej: vydávají se bez váhání za Ježíšem.

To, co nejvíce brání slyšet jeho tichý vnitřní hlas, je nečistota. Proto se také smilstvo nejvíce zpěčuje každému slovu, které odhaluje jeho podlou a zotročující zálučnost.

Nedovol žádostivosti, aby uzavírala Duchu Božím vstup do jeho chrámu. *Proti dáblu se vzepři, a uteče od tebe. Přijď bliže k Bohu, a Bůh přijde bliže k tobě.*⁽⁶⁾

Pán se ke mně sklonil, novou píseň mi volal do úst. Rád splním tvou vůli, Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Kor 6,12; ⁽²⁾ 1 Sam 1,28; ⁽³⁾ 1 Kor 6,17;

⁽⁴⁾ Jan 1,30; ⁽⁵⁾ srov. Mt 8,19; ⁽⁶⁾ srov. Jak 4,7n;

⁽⁷⁾ srov. resp. žalm 40.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 3,3b-10.19

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zavolal: „Samueli!“ On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi.“ Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!“ Samuel vstal, šel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi.“ Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela, potřetí. Vstal tedy, šel k Elimu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě.“ Tu Eli pochopil, že chlapce volal Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi: „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: ‚Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.‘“ Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli, Samueli!“ A Samuel řekl: „Mluv, tvůj služebník poslouchá.“ Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

2. čtení – 1 Kor 6,13c-15a.17-20

Bratři a sestry! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

Evangelium – Jan 1,35-42

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ to je v překladu Petr (Skála).

Blahoslavená Anděla z Foligna (dokončení)

Odchod k Bohu

Andělu provázela celý život utrpení všeho druhu. V závěru Paměti bratr Arnold poznamenává: *Byla stále velmi nemocná a byla schopná sníst jen velice málo, ale i když údy jejího těla byly oteklé a plné bolesti, vypadala zdravá a kvetoucí. Mohla se pohybovat i chodit nebo sedět jen s velkými bolestmi, ale všechno toto utrpení a tělesnou nemoc pokládala za něco nepatrného. Koncem září 1308 byla nucena ulehnout a s velkou láskou ji ošetřovaly její duchovní děti z Foligna i z velké dálky. Na místo bratra Arnolda, který se zdráhal, povolala jiného bratra jako zapisovatele, aby napsal její poslední dopis.*

Z posledního dopisu

Můj Bůh se pro mě vtělil, aby mě učinil Bohem. Můj Bože, dej, ať jsem hodna poznat nejvyšší tajemství, které vychází z tvé horoucí a nevysslovné lásky a z lásky tří božských Osob Nejsvětější Trojice. Vtělení v nás uskutečňuje dvě věci: za prvé nás naplňuje radostí. Za druhé nám dává jistotu naší spásy. Lásko, kterou nikdo nemůže pochopit! Lásko, nad kterou není nic většího! Můj Bůh se vtělil, aby mě přetvořil v Boha. Lásko vášnivá: zmařila jsi sebe, abys vytvořila mne v okamžiku, kdy jsi oblékla naše tělo. Zmařila jsi sebe, jistě ne tak, že by se ztratilo něco z tebe a z tvého božství. Propast, kterou představuje tvoje vtělení, vytrhla z mých úst taková zvrácená slova. Nepochopitelný, který se dáváš všem pochopit, Nestvořený, který se činíš tvorem, Nevysslovný, který vstupuješ do mysli všech; Věčný Duchu, který dovoluješ, aby se tě dotýkaly lidské ruce. Bože, učin mne hodnou, abych mohla nahlédnout do propasti Boží lásky, dosud skryté před naším zra-

kem! Opravdu si neumím představit hlubší kontemplaci, než je tato. Ó Bože Nejvyšší, uschopni mě vnímat tvou nejvyšší a nevysslovnou lásku!

Cela jako oltář

Všichni její učedníci byli přítomni a nahrnuli se do její cely, aby neztratili žádné z jejích posledních doporučení a slov. Ve své cele, takřka pusté a krajně chudé na všechny věci, ale naplněné nebem a pokojem, vybojovala Anděla své boje proti so-

bě samé a proti lákadlům tohoto světa. Zde volala Pána ve svých pochybnostech a úzkostech. Ale zde také nalézala posilu v modlitbě a byla posilována nebeskými viděními. Odtud odcházely její dopisy učedníkům, aby je povzbudila k následování cesty kříže, která vede k nebi. Dopisy psané duší a srdcem: *Moje milované děti, drahé děti, nejdraší, děti, tolik drahé mé duši. V nich*

Sarkofág s ostatky bl. Anděly z Foligna

se Anděla projevovala jako prozíravá učitelka, hluboký znalec lidského srdce, rozhodná vůdkyně, která povzbuzuje a vyzývá k následování cesty kříže v praktikování pravé chudoby a pokory srdce. Nejen svou hmotnou chudobou, ale chudobou ducha vyučovala Anděla, jak přemáhat vlastní já a nacházet ve všem svornost duší: *Nejdraší děti mé duše, toužím, abyste měly všechny jednotu smýšlení, aby mezi vámi neexistovala rozdělení.* Anděla byla bezpečným vztahným bodem pro své duchovní syny svým nejvyšším příkladem chudoby, ale byla jím také nedostizným způsobem pro svou nauku o lásce. Pro Andělu byla láska obtížným „předmětem“ k výkladu, ale především pro správný život, takže doporučovala, aby se na ni dívali s podezřením. *Neexistuje na světě ani člověk, ani ďábel, ani žádná věc, kterou bych tak podezřívala jako lásku, protože láska proniká do duše spíše než jakákoliv jiná věc.* Opakovala jim: *Prosím vás, nesvěřujte se žádnému jinému stvoření, nýbrž odevzdejte se zcela Tomu, který je.*

„Nemiloval jsem tě z žertu“

Všem svým duchovním synům Anděla připomíná v této chvíli skutečnost, která se vtiskla do její duše: *Jednou ve středu ve Velkém týdnu jsem rozjímala o smrti Božího Syna, který se stal člověkem, a snažila jsem se vypudit z duše každou jinou myšlenku, abych se zcela soustředila na*

Bl. Anděla z Foligna

utrpení a smrt Božího Syna. Když jsem tak setrvala v tomto stavu, náhle jsem uslyšela hlas, který mi řekl: „Nemiloval jsem tě z žertu.“ Tato slova mě ranila jako bolestná rána, oči méj duše se ihned otevřely a já jsem pochopila, jak pravdivá byla tato slova a viděla jsem, jak mnoho vykonal Boží Syn, aby mi ukázal svou lásku. Na druhé straně jsem viděla, že ve mně bylo všechno opačné, protože jsem ho milovala jen žertem a bylo v tom málo pravdy. A toto konstatování se pro mne stalo smrtelným trestem, tak nesnesitelným, že se mi zdálo, že umírám. A po dlouhé hodině mlčení, jako by přicházela z dálky, dodala: Žádný tvor nestačí! Nestačí ani všechny inteligence andělů. A těm, kteří se jí ptali, v čem tvorové nestačí a na co nepostačí všechna inteligence andělů, odpovídá: Aby pochopila. Pak usnula a přítomní nad ní bděli, aby neztratili žádné z jejích slov. Probudí se za svítání následujícího dne, podívá se na všechny s láskou a vděčností za jejich přítomnost a řekne: Víte, že Ježíš byl jednou na loďce uprostřed velké bouře? Tak se to někdy stává duši. Dopouští, že propukají bouře, a zdá se, jako by spal.

Sestra smrt

Jsou zde přítomni všichni její duchovní synové, aby ji doprovodili na poslední cestě. Je šťastná, že je vidí, i když nesmírně trpí, její obličej zaplavuje nebeský úsměv a božská krása se rozlévá po tváři rozbrázděné nemocí: *Milé děti, ráda bych vám řekla*

nějaké slovo, kdybych měla jistotu, že se kvůli své nemoci nezmylím. Věci, které vám chci říct, říkám jen proto, abych vás povzbudila následovat to, co já jsem nebyla schopná následovat: říkám to jen k Boží slávě, aby vás to mohlo potěšit. Nechtěla bych vzít s sebou pod zem žádnou věc, která by mohla být pro vás nějak užitečná... Moje děti, vynaložte všechno úsilí, abyste měly lásku ke všem lidem, protože vám říkám po pravdě, že moje duše přijala od Boha více, když jsem plakala a trpěla celým srdcem za hříchy bližních, než když jsem oplakávala své vlastní hříchy. Není totiž větší lásky než ta, když trpíme zde na zemi pro hříchy bližního. Učiňte všechno pro to, abyste měly takovou lásku, která už není z této země, ale z nebe.

Nesudte nikoho, protože Boží soud se liší od soudu lidí. A jen jeho soud je správný. Konečně, moje děti, buďte malí a pokorní. To je moje touha pro vás i pro mne. Být malý znamená nechtít mít dostatek, který pramení z úsilí a matjetku, který je omezený, ale nevede duši k tomu, aby viděla svou ubohost a své nedostatky. Zlořečené jsou statky, které vedou duši k pýše, jako je moc, pocty a privilegia.

Moji drazí, odcházela bych mnohem klidněji, kdybych věděla, že jste se stali maličkými, že jste jedno srdce, jedno tělo a jedna duše.

Nechci zanechat žádnou závěť kromě této: doporučuji vám vzájemnou lásku. Zanechávám vám jako dědictví všechno, co mám: život v Kristu, chudobu, bolest a pohrdání.

Pak, jako by sladce usnula, vydechla naposled, když na obloze začala zářit navěky nová hvězda, odlesk Boží slávy a obraz jeho dobroty. Je 4. ledna 1309.

Podle výtahu z knihy Alfonsi Domenico: *La Filia dell' estasi, Foligno 1997* na webových stránkách www.beataangeladafoligno.it

Překlad -lš-

Slavnost bratrství na Sibíři

„Relikvie, přinášíte svaté relikvie?“ – šepot prochází množstvím věřících, kteří se shromáždili v pravoslavné katedrále svatého Mikuláše a zaplnili ji do posledního místa, aby uctili relikvie svatého Mikuláše, které předá katolický biskup Josef Werth z Novosibirska pravoslavnému biskupovi z Kemerova. Sbor zpívá hymnus, ženy s šátky na hlavách se sklánějí a dělají znamení kříže v hluboké úctě. Lidé zadržují dech – svatý Mikuláš přichází do Kemerova.

Biskup Aristarch z Kemerova

Eparchie Kemerovo udržuje již od svého založení před 15 lety dobré styky s katolickou církví. A tak došlo k tomu, že na přání Benedikta XVI. přináší katolický biskup do Kemerova kůstku z ostatků svatého Mikuláše pro katedrálu v Kemerovu, aby zde byla předmětem úcty věřících.

Biskup Aristarch přijímá katolickou delegaci u vstupu do katedrály. Objímá biskupa Wertha a apoštolského nuncia Antonia Menniniho, který je vyslancem Vatikánu v Rusku. Všichni katoličtí hosté včetně prostých věřících z farnosti Kemerovo jsou uvedeni dopředu jako čestní hosté. Také představitelé organizace Kirche in Not z Königsteinu, organizace, která spolupracuje jak s katolickou, tak s pravoslavnou církví, je zastoupena.

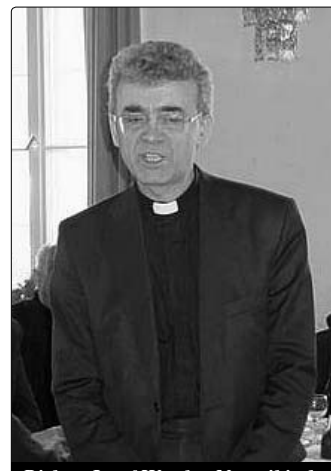
Ruská pravoslavná církev slaví svátek svatého Mikuláše 19. prosince. Mikuláš se nazývá v Rusku Divotvorce a je po Matce Boží nejvíce uctívaným světcem ruské církve. Lidé ho mají velmi rádi. 19. prosinec 2008 je něco jako vánoční sen, katolíci i pravoslavní slaví společně světe, který obě církve spojuje.

Sbor zpívá: „Svatý Mikuláši, pros za nás Krista, našeho Boha, aby nás zachránil.“ Mladá katechetka katolické církve pláče pohnutím i biskup Werth je dojat. V předvečer navštívil pravoslavný kněz otec Sergej katolickou farnost, když zde arcibiskup Mennini a biskup Werth s věřícími slavili mši svatou. Mezi věřícími je mnoho mladých tváří. Mladý pár, který bude brzy slavit svou svatbu, vítá biskupy chlebem, solí a květy. Děti ozdobily sochu Panny Marie vlastními výrobky, jsou to viditelné modlitby dětí na vzdálené Sibíři.

I zástupci Kirche in Not jsou obdarováni, ale tím nejskutečnějším dárkem je láska, kterou je zde cítit. Venku je mráz -30 °C. Dech tu doslova mrzne. Ale lidské teplo dává na všechno zapomenout. Mladá řádová sestra z Indonésie si ještě na krutou zimu nezvykla, ale její úsměv hřeje a osvětluje celý prostor. Lidé jsou šťastní, že vidí „svého“ biskupa. Není to dávno, co zde byli křesťané utiskováni, mnozí z nich zabiti, stejnou měrou jak katolíci, tak pravoslavní. Dnes objímají katolíci

svého biskupa a nuncia z Vatikánu a jak katolíci, tak pravoslavní veřejně vyznávají svou víru.

Zatím slaví katolická obec své bohoslužby v obytném domě, ale s podporou Kirche in Not bude je svůj kostel. Za rok a půl bude kostel hotov, doufají katolíci. Pravoslavný biskup slibuje, že přijde na slavnost posvěcení chrámu, a dodává: „Když budete mít nějaký problém, zavolejte.“

Biskup Josef Werth z Novosibirska

Venku je třesnutý mráz, ale srdce jsou teplá a my cítíme, že jsme prožili něco zvláštního, co nejen o tomto vánočním svátku ukazuje světu, jak je to dobré, když se lidé objímají jako bratři a sestry. Někdy je třeba zajet až na Sibíř, abychom viděli opravdové vánoční sny. A nad zmrzlou stepí je pak slyšet betlémské anděly zpívat: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“

Kath-net

Interiér katedrály sv. Mikuláše v Kemerovu

K sympatickým postavám Nového zákona patří bohatý mládenec (Mt 19,16n). Byl mladý a bohatý. Ale s tím se nespokojil. Upozornil na sebe otázkou, co má dělat, aby dosáhl věčného života. Ježíš poukázal na příkázání, na lásku k Bohu a lásku k bližním.

Tento mladý člověk se ptá, co by měl udělat on sám. Mnozí chtějí napravovat jen druhé: průmyslníky, politiky, církev. Vidí se jako ti, kdo mají zmírnit nároky sexuální morálky, prosadit svěcení žen. Kdybych já byl papežem, já bych věděl, jak dát církev do pořádku a s ní i svět. Místo aby chom se bili v prsa, raději budeme tlouct někoho druhého. Někteří se přece musí začít...

Tváří v tvář mnoha těmto reformátorům musíme se opravdu ptát: Co vlastně máme dělat? Je však ta otázka myšlena upřímně? My opravdu nevíme, co máme dělat? *Mají Mojžíše a proroky*, bylo řečeno do pekla odsouzenému bohatci (Lk 16,38), ale on se domnívá, že jeho bratřům by pomohlo, kdyby někdo vstal z mrtvých. Na námitku, že by měli vědět, co mají dělat, odpovídá, že to vědět nechťejí. V tom je ten problém.

Mariánská zjevení nové doby – všeobecné poznámky

„Velký počet mariánských zjevení, o kterých máme zprávy z velkého počtu staletí, představuje jedinečný fenomén v dějinách náboženství a svědčí o zvláštním prostřednictví, zázračné moci a působnosti Matky Boží“ (H. Leis). „Zjevení ukazují přítomnost Marie jako osobnosti a její působení v dějinách“ (L. Scheffczyk).

I když mariánská zjevení mají v životě Církve veliký význam, patří podle teologické kvalifikace k tzv. soukromým zjevením, a i když je Církev uzná jako pravá, nezavazují věřící, aby jim přikládali víru. Závazná jsou pouze oficiální zjevení, uzavřená smrtí posledního z apoštolů. Přesto

Mariánská zjevení a výzva pro naši dobu

nemůžeme přehlížet, že některá novodobá zjevení daleko překračují rámec pouhých soukromých zjevení a mají význam pro celou Církev. Jaký význam tedy mají tato mariánská zjevení a jejich poselství, jestliže přísně vzato nemusejí být přijímána s vírou? Poselství těchto zjevení na rozdíl od oficiálních zjevení nepřinášejí žádnou novou pravdu, žádné dodatečné vědění. V teologii se však hovoří o prorockém charakteru těchto poselství, čímž není míněno pouze předpovídání budoucnosti, nýbrž naléhavý poukaz na příkaz hodiny, na to, co je známo již z oficiálních zjevení, ale čemu se věnuje malá pozornost.

V Guadalupe se objevil na plášti obraz Ženy, která neměla tvář ani indiánskou ani bílou, nýbrž tvář míšence. Panna z Tepeyaku neměla masku jako indiánská bohyně, byla to Matka milosrdenství. Obraz se vymykal jak z řady vítězů, tak poražených a otevřel připravenost pro evangelium, takže i přes krutost dobyvatelů mezi roky 1531 až 1541 se dalo 7-8 milionů indiánů pokřtít. Ve znamení Morenity (tak zde nazývají tuto Matku Boží) došlo k syntéze obou kultur, překonání rasistických a kulturních bariér. Jak kvantitativně, tak kvalitativně přesa-

Zázračný obraz Panny Marie z Guadalupe

huje tedy toto zjevení zcela jasně rámec pouhého soukromého zjevení.

Abychom lépe porozuměli zjevením 19. a 20. století, mu-

Anton Ziegenaus

síme mít před očima politickou situaci v Evropě. Francie trpěla na následky revoluce z roku 1789. Všichni kněží byli nuceni, aby složili přísahu na ústavu. Kdo tak neučinil, mohl působit jen v podzemí a riskoval smrt na gilotině. Byla uctívána bohyně rozumu a byl zaveden protikřesťanský kalendář. Napoleon sice revoluci ukončil, ale jeho autokratický režim vzal papeže do zajetí. Víra se znovu probudila kolem roku 1800, protože podzemní kněží byli horlivými bojovníky za katolickou víru. Ale tradice katolické víry, obyčeje a struktury byly silně narušeny. Především na venkově byl život zbaven křesťanského charakteru. V Itálii boj o sjednocení a proti papežskému státu vyčerpával všechnu energii. Zednáři (Garibaldi byl jeden z nich) vedli boj proti katolické církvi v Itálii, ve Francii a v Portugalsku. Uvidíme, jak mariánská zjevení viditelně posilnila víru v účinnou Boží přítomnost.

Ale tato podpora víry se neměla týkat jen přítomnosti, ale i budoucnosti. Ve Fatimě byla v roce 1917 řeč o obrácení Ruska, ačkoliv o Říjnové revoluci 1917 ještě nikdo nevěděl. Také zjevení v belgickém Beauraingu

(29. 11. 1932 – 3. 1. 1933) a Ban-neux (15. 1. 1932 – 2. 3. 1933) mají vztah k Hitlerovu uchopení moci a jeho strašným politickým důsledkům. Pozoruhodná je časová blízkost obou těchto zjevení. Jedná se v nich nejen o spásu jednotlivců, ale obrací se k celému lidstvu.

Poselství některých novodobých mariánských zjevení

Výčet známých mariánských zjevení, která překračují rámec soukromých zjevení, začíná zjevením v kapli vincentinek v Rue du Bac v Paříži v roce 1830. Panna Maria se zjevila Kateřině Labouré. Pak se začaly razit v milionových edicích tzv. zázračné medailky, které způsobily mnoho zázraků a obrácení. Z drahoukamů na rukou Neposkvrněné Panny vycházejí paprsky a ukazují na milosti, které Maria zprostředkovala. Kameny, které nevyzařují, zobrazují milosti, o které nikdo neprosí. U Marii-ných nohou je zeměkoule. Paní má kolem hlavy dvanáct hvězd a jako apokalyptická žena šlape Hadovi po hlavě. Nápis říká: Ó Maria, bez poskvrny počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme; na rubu medailky se nachází kříž, který stojí na litéře M, pod kterou je Ježíšovo Srdce probodené pro lidské hříchy a Mariino srdce korunované trním, které sdílí Ježíšovo utrpení.

Důvodem, proč pařížský arcibiskup uznal zjevení Kateřiny Labouré tak brzy, bylo obrácení jednoho zatvrzelého zednáře, bývalého biskupa, o které arcibiskup dlouho usiloval a které způsobila zázračná medailka.

Ve Francii se zjevila Panna Maria v roce 1846 na hoře La Salette dvěma dětem, pasáčkům. Panna Maria hořce plakala nad ztrátou víry a hříšnými mravy a hrozila, že propukne nouze a hlad: „Děti, oznamte to celému mému národu!“ Sta-

rosta věnoval celé hodiny úsilí, aby hrozbami a sliby přiměl děti, aby všechno odvolaly.

V centru poselství stojí kříž a výzva k svěcení neděle a k modlitbě. Růžový věnec od hlavy přes ramena až k nohám připomíná růžencová tajemství. V následujících měsících a létech přicházejí tisíce poutníků a přistupují ke svatému přijímání. Ve výroční den zjevení bylo na místě až 100 000 poutníků. La Salette se stalo místem milostí a zázraků. Matka přivedla tisíce duší ke svému Synu.

Lurdy a Fatima: velká mariánská zjevení a jejich poselství

Není možné připomenout zde všechna církevně uznaná mariánská zjevení a jejich poselství. Všimněme si dvou největších a nejznámějších novodobých zjevení v Lurdech a ve Fatimě.

V Lurdech v Pyrenejích se zjevila Panna Maria v roce 1858. Toto místo je nejnavštěvovanějším poutním centrem. Ročně sem přichází na 7 milionů poutníků. Poselství je velmi naléhavé. Velké pozornosti se těší Bernadeta vidění. Nápadná jsou četná uzdravení. Zatímco Evropa před veřejností nemocné spíše skrývá, zde jsou postaveni do středu pozornosti. Ve Fatimě v roce 1917 dosahují zjevení přímo kosmických rozměrů, a to nikoliv pouze kvůli slunečnímu zázraku, nýbrž i z politického hlediska (vzpomeňme na výzvu k zasvěcení Ruska, spojenou s předpovědí druhé světové války). Především však zde jde o výzvu k modlitbě, obrácení a pokání.

Obě tato zjevení zdůrazňují, že je třeba postavit věčné záležitosti před časné. Papež Benedikt XVI. konstatuje ve své encyklice *Spe salvi*, že v poslední době je křesťanská, Bohem darovaná nadpřirozená naděje nahrazována vírou v pokrok; žádného Vykupitele prý už nepotřebujeme. Vstupní motiv zjevení z 13. května 1917 zní: Na otázku

Lucie „Odkud přicházíte?“ odpovídá zjevení: „Přicházím z nebe.“ Po výzvě, aby sem děti přicházely po šest dalších měsíců, vrací se Lucie k tomuto tématu, které jí nedá pokoj: „Přijdu také do nebe?... A Hyacinta? ... A František?“ Když Paní přisvědčí, ptá se Lucie na dvě zesnulé přítelkyně: „Je Maria Neves již v nebi?“ – „Ano“ – „A Amelie?“ – „Zůstane v očistci do konce světa.“ A pak přichází rozhodující otázka: „Chcete se obětovat Bohu a snášet všechno utrpení, které on vám sešle, na smír za všechny hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?“ – „Ano, chceme!“ – „Budete muset mnoho trpět, ale milost Boží bude vaše síla!“

13. června, zřejmě fascinovaná krásou Paní, vysloví Lucie svou touhu po nebi: „Chtěla bych vás poprosit, abyste nás vzala s sebou do nebe.“ 13. července vyzve Paní děti: „Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte oběť: – Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.“ A pak spatří děti hrůzy pekla. Všichni kolem slyší výkřik hrůzy z úst Lucie. V centru pozornosti stojí tedy výrazně posmrtný život s jeho přitažlivostí i hrůzou.

Když jsme v úvodu řekli, že význam mariánských zjevení nespočívá v odhalení dodatečné pravdy, protože ty jsou uzavřeny v Kristu, a že tato zjevení mají prorocký charakter, totiž ukazují na příkaz hodiny, na něco, co je už z oficiálního zjevení známo, ale na co se nedbá, nebo co se dokonce ignoruje, pak zde to konkrétně znamená: někdo může být otřesen zprávou, že Amelie musí být v očistci až do konce světa. A dále: existuje dokonce peklo. Pro mnohé jsou takové představy důvodem popírat pravost fatimských zjevení. Nový zákon však mluví jasně o pekle a varuje před ním. Děti však především silně zaujala myšlenka na nebe. Fatima tedy

nechce šířit hrůzu, nýbrž stavi do centra radost. Starost o to, jak dosáhnout věčné spásy, nevede děti ke skleslosti, ale k lásce a ochotě k oběti. Tyto oběti neposkytují žádný argument odpůrcům pekla.

V poselstvích Růžencové Královny, jak Paní sama sebe nazývá, vystupuje stále do popředí výzva k modlitbě růžence a k oběti. Pro znalce Písma je zcela nesporné, že velkou ochotu dětí k oběti za obrácení hříšníků a jejich duch pokání vyvolalo vidění pekla. Toto vidění nejvíce zapůsobil na Hyacintu. Lucie napsala: „Vidění pekla Hyacintou tak otrásl, že se jí všechno pokání a umrtvování jevílo ničím, jen aby mohla alespoň několik duší zachránit před peklem.“ Když František ležel na smrtelné posteli, dala mu Lucie toto doporučení: „Pozdrav ode mne našeho Pána a naší milou Paní a řekni jim, že budu snášet všechno, co si budou přát, abych obrátila hříšníky a přinášela to Neposkvrněnému Srdci Panny Marie jako smír.“

Ze obětmi a utrpením stála láska k Ježíši a jeho Matce a z této lásky se děti obětovaly za hříšníky.

Osвіcený člověk nechce o hříchu nic slyšet. Hřích prý nemá s Bohem nic společného. Člověk maximálně hřeší proti své postavě, když příliš jí. Kristovo výkupné dílo stavi nám před oči váhu hříchu. Když vidíme, co ho to stálo v osobě samotného Božího Syna, mělo by zmizet zlehčování hříchu a jeho vysvětlování pouhou lidskou slabostí. My už však dnes o hříchu nechceme nic vědět a ani pro výkupnou Ježíšovu smrt nemáme pochopení a dokonce se ptáme, zda se Bůh nechová jako účetní, který chce mít všechno vyrovnáno. Kdo však nic neví o hříchu, není schopen vysvětlit utrpení a bude hledat pouze východisko v uspíšené smrti: začali jsme své problémy řešit usmrcováním. Fatima ukazuje na jiný směr: na následování Krista a přijetí kříže

v lásce. Nezapomněli jsme příliš mnoho a nepotřebujeme napomenutí shůry?

V Lurdech je toto poselství sice užší, ale podobné. Každý člověk prahne po štěstí. Z tohoto hlediska byl Bernadeta pohled obrácen k věčnosti: *Neslibuji ti, že tě učiním šťastnou na tomto světě, ale na onom.* Bernadeta zažije v extázi vidění, které jí tak zaujme, že necítí na ruce plamen svíce. Jako fatimské děti i ona je uchválena „touhou, kterou můžeme nazvat touhou po nebi“ (J. B. Estrade). Vedle této Paní jí připadá všední den smutný a bezbarvý. Během těchto extází se dívka modlila růžencem, a to sama, nikoliv s Paní, protože Maria nemohla pozdravovat sama sebe. Ale při každém „Sláva Otci...“ se modlila s ní. Růžencem však propouštěla mezi prsty jako Bernadeta. Téma je stejné jako ve Fatimě: výzva k pokání a modlitbě za obrácení hříšníků.

Cíl

Lurdy a Fatima boří pojetí života upoutaného pouze na pozemská očekávání, zlehčování hříchu a obrací pozornost ke kráse budoucího života, k radosti z víry a z lásky k Bohu, a to i přesto, že pokání, obrácení a oběti nejsou lidské přirozenosti příjemné a připadají jí těžké. Proto o tom nechceme nic vědět. Ale věčný život stojí za všechnu námahu, i za modlitby a utrpení pro druhé. Nikoliv však naše nasazení obnoví svět, nýbrž milost, kterou musíme získat modlitbou a obětmi.

Druhý vatikánský koncil nám tuto pravdu připomíná v souvislosti se svátostí pomazání nemocných: „Svátostí pomazání nemocných ... doporučuje církev své nemocné trpícímu a oslavenému Pánu, aby jim ulehčil a zachránil je. Vybíjí je, aby se dobrovolně přidružili ke Kristovu utrpení a k jeho smrti a byli tak prospěšni Božímu lidu“ (LG 11).

Když někdo zemře, těší se pozůstalí: – Už má pokoj, je zbaven

▶ utrpení. Fatima nás v duchu Nového zákona varuje před takovým rádobý spásným optimismem. Matka Boží nás volá k něčemu jinému: k modlitbě růžence, abychom mysleli na své věčné povolání. S pohledem na Ježíše, který zemřel za druhé, musíme pokládat za největší nouzi hřích a být ochotni nést odpovědnost nejen za pozemské potřeby, ale i za věčnou spásu našich bližních. Život v pokání je pochmurný, domnívají se někteří. Ale děti z Fatimy a Lurd nebyly vůbec smutné postavy, dělaly všechno z lásky a milující si nezoufá, zatímco ti, kteří nechtějí slyšet o utrpení, sahají po smrtící injekci. *Nebudte nikomu nic dlužni kromě vzájemné lásky*, říká apoštol Pavel (Řím 13,8). Nemůžeme druhým dlužit právě toto utrpení z lásky?

Místa, kde se Panna Maria zjevovala, jsou místa milosti, modlitby, svátostí a především zpovědi a svatého přijímání. Odpůrci z řad volnomyšlenkářů a zednářů se snažili všemožně v nenávisti a zlobě i s použitím teroru bojovat proti pravosti těchto zjevení. První kapli ve Fatimě dokonce vyhodili do povětří. Maria však nadále projevuje svou sílu v dějinách. Historie uznání pravosti Lurd a Fatimy může být pro nás v naší situaci velkou zárukou. Naše víra je radostná, i když je ji třeba brát vážně. Když pomyslíme na agresivitu zednářů proti pravosti zjevení ve Fatimě, máme na mysli i Mariino ujištění, že právě vzhledem k hříchům a nouzi světa její Neposkrvněné Srdce bude triumfovat.

Maria poukazuje na rány současného světa, které jsou dnes ignorovány: na hříchy, a mezi nimi na potraty a ponižování lidské důstojnosti při embryonálním výzkumu. Je utrpení nesmyslné, nebo ve spojení s Kristem spásitelné? Dějiny určuje Bůh, nikoliv člověk svými projekty.

Z *Der Fels* 12/2008 přeložil -lš-

(Kráčeno)

Dovršila jsem již 87 let života, pocházím z početné a velmi chudobné rodiny. Po celý můj život byla pro mě velmi důležitá víra v Boha, ustavičně jsem cítila, že On nade mnou bdí. I když mi někdy sesílal různé bolestné zážitky, vždy mě v nich také doprovázel.

Již v dětství mi prokázal své milosrdenství prostřednictvím matčiny sestry. Tato moje teta byla velmi hezká a velmi pracovitá žena. Odjela za prací do Lotyšska a tam se vdala za lékárníka německé národnosti. Zůstali však bezdětní. Teta nás občas navštěvovala a finančně nám pomáhala. Nakonec se rozhodla, že některé z nás přijme za vlastní. Bůh její zrak obrátil na mne, tehdy osmileté děvčátko. Byla jsem odvážné a veselé dítě a bez problémů jsem souhlasila, že pojedou do Lotyšska. Tam jsem dokončila školní docházku. Poznala jsem tam mnoho polských dětí a vstoupila jsem do polského skautu.

Když jsem byla v poslední třídě gymnázia, vypukla druhá světová válka. Ukázalo se, že na Hitlerovo pozvání mohou se obyvatelé německého původu z Litvy, Lotyšska a Estonska vystěhovat do Německa. Poněvadž můj nevlastní otec byl Němec, chtěl také odejít, a to tím spíše, protože jeho bratr a sestra již využili té možnosti. Já jsem ovšem k tomuto vystěhování měla velký odpor, protože jsem se cítila být Polkou, ale z lásky k nevlastnímu otci jsem nakonec souhlasila. Odjeli jsme do Berlína, kde jsem začala studovat medicínu.

Vytržena z předsíně pekla

Poznala jsem tam také mnoho polské mládeže. Tyto známosti prohloubily moje vlastenectví a současně nenávisť k hitlerovskému režimu. Udržovala jsem tehdy korespondenci se skauty v Rize. Nedbala jsem na to, že dopisy mohou být také cenzurovány, a dávala jsem v nich najevo svou nenávisť k Hitlerovi. A stalo se: zatkl mě gestapo. Prošla jsem krutými výslechy a nakonec jsem se dověděla rozsudek: trest smrti. Ale v té chvíli Bůh zasáhl v můj prospěch. Ukázalo se, že jeden z členů gestapa, který vedl vyšetřování mého případu, měl v žilách polskou krev. Jeho babička byla Polka. Změnil můj trest smrti na koncentrační tábor v Rawensbrücku.

Tam mi Bůh ukázal, kam vede nenávisť a touha po pomstě, kterou jsem nosila ve svém srdci vůči všem Němcům. Všechny tyto city se ve skutečnosti obrátily proti mně. Tři roky jsem musela snášet bití, hlad, těžkou práci a zimu. Večer jsme dostávaly půl litru polévky z černé žitné mouky, samou vodu. Měly jsme velkou radost, když byla polévka trochu hustší. Dávali nám také skývu suchého chleba, která měla být na snídani, ale kdo by vydržel jen s trochou řídké polévky po tak těžké práci. K snídani bylo půl litru hořké kávy a pak následovalo do oběda deset hodin těžké práce... Tak míjely dny, týdny, měsíce... Nejhorším dnem pro mne byla neděle, protože ten den jsme nešly do práce. Někteří navštěvovali své

příbuzné, ale já jsem byla v táboře sama. Procházela jsem se večer, jako bych chtěla být sama, ale podvědomě jsem někoho hledala. Tesknila jsem po něčem a po někom, a v té tesknosti jsem našla Boha. Dívala jsem se na hvězdy a začala jsem se k Němu modlit: „Bože, vidíš ty hrůzy, které prožívám a které jsem si mnohokrát zasloužila. Opuď mi to všechno a odpuď, že se modlím za Polsko, požehnej mu a ukonči jeho utrpení!“

Mým prvním zaměstnáním v táboře bylo pletení copů ze spařené slámy a stála jsem přitom pod stěnou. Z těch copů jiné vězeňkyně šily holínky pro vojáky, kteří se chystali na válku se SSSR. Nelidská byla tato práce v noci, kdy nás přepadala nejen hlad, ale i spánek. Každá toužila na chvíli usnout alespoň vestoje a opírala si hlavu o stěnu. Ale nebylo to možné, protože dozorkyně nás stále sledovaly a procházely se kolem. A když viděly, že některá usnula, krutě ji zbily.

Po noční směně bylo možné se na baráku vyspat, ale trápil nás přitom hlad a zima, když jsme čekaly na polévku z řepy uvařenou z holé vody. Ráno v 5 hodin zazněla siréna a během 10 minut jsme musely ustlat lůžko, sníst snídani (jakou?) a stát v řadě po desíti na apelu. Jestliže počet nesoehlasil, stály jsme i celou noc o hladu, v zimě i dešti...

Snášela jsem to všechno na ději, že válka brzy skončí a život se změní. Ale jak a kdy? V táboře bylo mnoho amplionů, které vykřikovaly každé německé vítězství... Začala jsem přemýšlet, jaký to bude život pod vládou takového ničemného zločince.

Mnoho vězeňkyň se z toho pomátlo. Tyto ženy dostaly fenolovou injekci a byly spáleny v kremační peci. Bylo mnoho takových, které skončily sebevraždou tak, že se vrhaly na táboro-

Ženy v koncentračním táboře Rawensbrück při těžké práci

vou ohradu, která byla pod vysokým elektrickým napětím.

Jednoho dne, když jsem byla vysílena těžkou prací, hladem a zimou, i mne přepadla tato myšlenka: „Půjdu na dráty!“ Svěřila jsem se s tím jedné vězeňkyni, se kterou jsem pracovala. Byla to Němka. Dostala se do tábora za to, že se zamilovala do jednoho Poláka, který byl v Německu na nucených pracích. Její muž byl tehdy na frontě. Přišla do jiného stavu. Za trest dostala třicet ran a poslali ji do tábora, kde jí několikrát po sobě oholili hlavu. Jejího milence oběsili ve vsi, kde je chytili. Dítě bylo utraceno, a protože po potratu ještě žilo, dostalo smrtící injekci. Ta Němka mi řekla: „Zbláznila ses? Chceš dát satanovi i svoji duši? Hitler válku prohraje a vrátíš se do Polska.“ Ale satanův hlas byl silnější a já jsem od té doby často slyšela jeho návod: „Běž na dráty!“ Trápilo mě to velmi často, ve dne i v noci...

Tehdy jsem pracovala na baráku, kde se šily kožichy pro vojáky. Konečně jsem se jednu noc rozhodla, že spáchám sebevraždu. Pamatuji si, že jsem vzala několik rukávů, že je zanesu na druhý barák, kde se kožichy kompletovaly. Když jsem vycházela, slyšela jsem jakýsi hlas: „Běž, běž rychleji!“ Zdálo se mi, že je to hlas té Němky a že se mi tím způsobem vysmívá. Odpověděla jsem hlasitě: „Můžeš se mi smát, jak chceš, ale já jdu na dráty! Nemá to smysl takto trpět.“ Když jsem udělala několik kroků směrem k ohradě, ozval se stejný hlas: „Běž rychleji!“ A za chvíli jsem slyšela ne jeden, ale několik hlasů: „Běž rychleji!“ Dala jsem se do běhu. Současně se za mnou ozýval celý sbor mužských hlasů, který mě popouzel: „Rychleji, rychleji!“ Pospíšila jsem si. Když jsem unavená a zadýchaná doběhla k drátům a už jsem zvedala ruku, abych se celou silou opřela o dráty, najednou jsem na zcela temné obloze spatřila Matku Boží s Děťátkem, jak mi hrozí. Třikrát mi pohrozila a pak zmi-

zela. A celý ten sbor, který mě tak provokoval, vydal najednou strašný výkřik a pak se rychle vzdálil a zmlkl. Vystrašená jsem padla na kolena. V tom okamžiku jsem ucítila, že mě opanovala

jakási ohromná síla, jakási nevidaná moc. Začala jsem se modlit *Otče náš* a *Zdrávas Maria* a dívala jsem se na to místo, kde stála Matka Boží s Pánem Ježíšem v náručí. Zavolala jsem: „Matko Boží, slibuj mi, že dokud budu žít, nespáchám sebevraždu!“ Zvedla jsem se a chtěla jsem utíkat, a slyšela jsem rachot řetězů a cítila jsem, jako by mě něco drželo. Po chvíli se mi podařilo uvolnit se a utíkala jsem zpátky na barák. Vpadla jsem vystrašená, na smrt bledá a vězeňkyně volaly: „Co je ti? Kdes byla?“ Padla jsem na podlahu a nic jsem nepromluvila. Naštěstí esesmanka spala, přikryly mě kožichem a já jsem usnula. Ráno se mě znovu ptaly: „Kdes byla? Cos tam viděla?“ Ale já jsem nebyla schopna mluvit o tom, co se mi v noci přihodilo. Řekla jsem jen jako na výmluvu: „Dnes jsem se přesvědčila, že je vyšší síla, že je Bůh, ale že je i satan.“

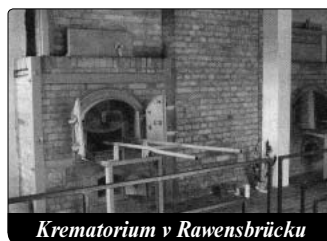
Teprve po nějaké době, až jsem se trochu vzpamatovala, vyprávěla jsem ostatním vězeňkyním o svém zážitku. Moje známá Němka, která byla luteránkou a neznala modlitbu k Matce Boží, potvrdila: „Vaše nejsvětější Matka je výtečná – zachránila tě od satana a od pekla! Zřejmě tě velice miluje!“ Od té doby jsem často přemýšlela o tom, proč Bůh poslal nejsvětější Matku, aby mě vytrhla ze spárů satana. Přece tolik jiných žen, které byly utrápěny táborovým životem, šlo na dráty. Odkud takový příval milosrdenství právě vůči mně? Možná, že jsem ještě ne-

splnila své poslání, které mám na tomto světě. Nemám vykonat v životě něco důležitého? A takové a podobné otázky mi nedopřávaly klidu.

Po té události jsem nadále trpěla hlad, zimu, bití a byla jsem nucena vykonávat těžkou práci. Jednotvárnost života náhle přerušila tyfová epidemie. Velitel tábora vyhlásil, že nemoc přenáší veš šatní a že je o to hroznější, že v tábore nejsou žádné léky. Táborová nemocnice se rychle plnila nemocnými. Měla jsem od strýce trochu peněz, koupila jsem si česnek a dobrovolně jsem se hlásila k ošetřování nemocných. Nemusela jsem to dělat, ale něco ve mně mi říkalo: „Přihlas se!“ Kolegyně mě odrazovaly a strašily mě nákazou a smrtí, ale já jsem počítala i s tím.

Mým každodenním zaměstnáním bylo dbát na čistotu a porádek, stlát lůžka, koupat nemocné a podávat jim jídlo. Díky nemocniční kuchyni jsem přestala mít hlad.

Měla jsem na starosti tři pokoje. V jednom z nich ležela na nízké železné posteli asi 50letá Němka, která měla těžkou sklerózu a stále vedla polohlasem samomluvu. Pacientky, které ležely s ní, chtěly mít klid a jedna z nich si stěžovala dozorkyni Líze. Byla to vysoká nelítostně krutá esesmanka. Líza nařídila Němce, by mlčela, ale situace se nezměnila. Velitelka jí poručila vstát a jít s ní. Žena se chytila lůžka a začala křičet o pomoc: „Ona mě chce

zabit! Zavede mě do třetího pokoje a tam mi dá injekci ...do nebe!“ Dívaly jsme se zděšené na tu scénu a nikdo nesměl bránit tuto oběť, která se zoufale držela lůžka. Líza ji táhla i s postelí. Nakonec nemocnou kopl a vyvlekla ji za krk do třetího pokoje. Tam

ji zamkla a křičela: „Já ti ukážu!“ Za chvíli se vrátila plná zlosti. Žena cloumala mřížemi v okně tak silně, že se zdálo, že je vyrvé. Dozorkyně ji odtrhla, hodila na lůžko, klekla si na její břicho a jednu ruku a do druhé jí vstříkla injekci. Křik zmlkl. Dívala jsem se na scénu oněmělá a přemýšlela jsem, zda to nebyla válka zvířat, nebo se lidé nestali zvířaty. Líza vyšla ven s krví na rukou i na injekční stříkačce a spokojena nařídila: „Uklidit!“

Když některá z nemocných zemřela nebo byla usmrcena, musely jsme ji vložit svlečenou do rakve a čekat, až přijde dentista. Ten mrtvou prohlédl, zda nemá zlaté zuby. Pokud ano, tak je vytrhl a pak dal své razítko. Pak jsme odvážely mrtvolu do krematoria. Nechaly jsme tam plnou rakev a dostaly jsme prázdnou. Taková výměna krabic...

Dělala jsem to ve dvojici s jednou mladou Němkou, která to chtěla všechno obrátit ve frašku a zpívala posměšné popěvky. Slova i melodie mě velice dráždily, proto jsem řekla: „To se nehodí dělat takové žerty. Co kdyby to potkalo tebe?“ – „Tak budeš za mne zpívat ty!“ – odpověděla, „jestli ti to pomůže, tak si breč!“ Já už jsem plakat nemohla. Byla jsem jako v transu a jen chvílemi, kdy jsem zatoužila po modlitbě, vyšla jsem z baráku, dívala jsem se na nebe a rozmlouvala s Všemohoucím. V takové chvíli jsem se necítila jako vězeň v táboře, neslyšela jsem štěkat psy... necítila jsem ani hlad ani zimu. Byla jsem někde daleko. Dívala jsem se vzhůru a šeptala jsem *Otče náš* a cítila jsem, že u mne je Někdo, kdo mě miluje a uchrání mě před hrozcím zlem, že mě učiní nedotknutelnou. Tyto radostné chvíle přetrhla siréna, která mě vrace-la do nelidské skutečnosti hladu, zimy a smrti. Ale přesto mě tyto chvíle naplňovaly nadějí, že ten stav nepotrvá dlouho, že se blíží konec mého utrpení a že milost Boží může všechno.

(dokončení)
Připravil -lš-

Pán Ježíš o svých kněžích

VYTVÁŘET VE MNĚ JEDINÉHO KNĚZE,
V JEDNĚ JEDINÉ CÍRKVI V JEDNOTĚ TROJICE

Proč tolik naléhám, aby se kněží přetvořili ve Mne? Jen z lásky, protože mám v nich zalíbení, pouze z vášnivě touhy, která stravuje moji duši, abych je viděl svaté, abych je čistě obětoval Otci, abych je dovedl k cíli, který byl vždy Božím plánem: aby byli jedno se Mnou a ve Mně, aby tvořili jediného Kněze, jednu jedinou Církev v Jednotě Trojice. Tolik je miluji! Je tolik žíznivých duší, které čekají na svatě kněze, aby je dovedli ke svatosti!

Nediv se již tomu, proč to mé Srdce ve své nesmírné touze konat dobro nemůže snést. Zemřel jsem na kříži, ale vstal jsem z mrtvých a žiji v nebi tak důvěrně spojen se zemí skrze moji Církev, že všechno, co se jí týká v mých kněžích, v hierarchii a v každém z věřících, je Mi důvěrně blízké.

Odešel jsem, ale současně jsem zůstal, nejen ve svátosti Eucharistie, ale v každém srdci.

V síle mého božství jsem všude a nemůže Mi být skryt ani nejmenší atom, který existuje a bude existovat.

Svou bytostí dávám plnost všemu, co bylo stvořeno, ať to patří k jakémukoliv řádu. Bůh je přítomen na každém místě nejen dílčím způsobem, ale celým svým božstvím, svou plnou mocí, svou bezmeznou láskou.

Ale kromě toho, že jsem přítomen svým božstvím ve všem i v tom, co je pro člověka nevnímavé, jako Bůh-Člověk v té největší důvěrnosti s každým člověkem, a to v síle lásky, v síle nekrvavé oběti a mých mystických utrpení v nejniternější hlubině jeho bytí: v jeho schopnostech, v jeho smyslech, v jeho duši, v jeho horoucích touhách, ve všem, čím je.

Tak velice miluji člověka! Cítím s ním pokrevní příbuzenství, kvůli kterému se stanu Člověkem (a nyní jím budu věčně), budu

milovat člověka poutem bratrství, které spojilo božství a lidství, a to jedinečně pro nekonečnou lásku Boha, který je láska.

Vášnivě miluji všechny duše, všechna těla, ale nekonečně více miluji ty, které jsou mojí ozvěnou, mým odleskem, mým druhým Já: mé kněze, kteří ve Mně dokonale odrážejí ideál mého Otce, což Mě nakonec přivedlo k tomu, abych sestoupil na zem a přivedl k Otci vše, co od Otce vyšlo, v Synu, v tělu Církve a v celém lidstvu.

Moji kněží na zemi jsou po Marii nejdokonalejší obětí Otci a mají v sobě samých odlesk jeho jediného Syna; oni dokonce jsou a musí být skrze přetvoření ve Mne samotným jeho Synem; musí se stát jedno s jediným Knězem, který je hoden se obětovat Otci. A to je důvod, opakují, proč Otec vidí ve všech kněžích jen jednoho Kněze, vidí Mne v kněžích ztotožněných se Mnou, protože můj Otec vždy tihne k jednotě, vždy vidí, vždy chce a vždy cítí jednotu a přitahuje všechno a tím více svou Církev a své kněze k Jednotě Trojice.

Jednota je tím ústředním bodem, ve kterém se soustřeďuje sama Trojice a všechno stvořené nebo určené ke stvoření. Tato jednota, nekonečný božský střed jeho štěstí, simplifikuje Boha. Proto jsou Bohu na hony vzdálené složité věci, které si člověk z nejrůznějších důvodů vyrábí, ačkoliv má jen jednu jedinou příčinu: Boha v jeho nekonečné neproměnlivosti jeho Bytí.

Zlo ve světě, stejně jako v duších, v Církvi a jejich kněžích pochází z nedostatku jednoty, ze skutečnosti, že se odlučují od svého středu, aby se vrhli na jiné preludy, kde se tříští a budou se třístit, protože se vzdalují od své podstatné základny, od toho, co má být jejich jediným centrem, a to je jednota.

Chloubou, která charakterizuje mou Církev, je jednota: ona jednota, kterou mnozí neznají a jini ji málo oceňují, ale která právě představuje odraz božství a která je nejen jednou z Božích atributů, ale mnohem více: je samou podstatou Boha – Jednoty! Bůh je jeden a nemůže tvořit nic mimo svou Jednotu.

Proto jestliže kněží chtějí být ve shodě se svým cílem, se svým božským povoláním, musí se zbožštit v jednotě. A jak? Tím, že se přetvoří ve Mne, který jsem jedno s Otcem i Duchem Svatým.

Toužím nesmírně po dokonalosti této jednoty kněží ve Mně a této jejich jednoty mezi sebou, s jejich svatou Hlavou a jejími zástupci na zemi. Je to jednota poslušnosti, ano, ale ještě více jednota úmyslů, citů, duší, touhy po mojí slávě.

Jeden jediný Bůh, jeden jediný Velebný, Já; jeden jediný Pastýř v Papeži, ve Mně, jedno jediné stádo, jedna jediná Jednota Trojice. Svět se zachrání, jen když sjednotí srdce a vůli a bude zbožštěn v jediném Božství.

Moji kněží ve Mně, Já s nimi a s dušemi v jediném nebi, ve věčném světle, v jediném Duchu Svatém, v srdci a lůně Otce skrze jedinou Církev a jediného Spasitele, Mne, čistého Velebného, opakují, který v sobě obsahuje všechny kněze a s nimi všechna srdce, aby je ponořil do bezedné propasti nevýslovné rozkoše v Trojici.

Moje Srdce Člověka – Boha tluče horoucí touhou, aby se tento ideál, který Mě přitáhl na zem, plně uskutečnil.

Jak může vaše srdce necítit nehoroucnější touhu nekonečné lásky, kterou mám pro ně, abych je našel čisté, svaté, přetvořené ve Mne a mohl je obětovat Otci a odzbrojit tak Boží spravedlnost vůči světu? Navíc, abych dosáhl ještě více, ještě mnohem více, abych získal jeho úsměv, abych ho polaskal těmi dušemi, aby mohl ucítit vůni těchto kněžských květů, jež se staly je-

diným květem ve Mně, který jsem polní Lilie, aby se usmíval, když vidí, jak se plně uskutečnil jeho záměr, který měl se svou Církvi, záměr sjednocení, který jsem naznačil mým apoštolům při Poslední večeři. To chci nyní více než kdykoliv předtím, to je můj záměr a nový impuls lásky, který pohne tkání mnoha kněžských srdcí.

Již cítím vůni mnoha vůlí, které Mi přinášejí oběti, již přijímám tisíce tlukoucích srdcí, kterých se to hluboce dotklo. Již přijímám sliby a předsevzetí usilovat o dokonalost. Již osušuji tak četné slzy bolesti nad vlastními hříchy a v mé hruď se ozývá tlukot lásky a vděčnosti tolika kněžských duší. Již přijímám z Mariiných rukou vzdechy, vzlyky a slzy těch, kteří jsou moji. Vztahuji k nim své ruce, tisknu je na svou hruď, která je tolik miluje, a zdá se Mi, že dávám těmto duším polibek pokoje s dechem samotného Ducha Svatého.

To, co je moje, má božské intimní ozvěny: to, co je moje, je dílo, je to láska, láska čistá, přitažlivost lásky (CC 50,384–393).

Ať vás neudivuje, že mluvím tolik o Jednotě

Jen přese Mne je možno dojít k Otci a poznat Otce. Duše se zamilují do Otce, když jsou zamilovány do Mne, který jsem nejvyšší Krása Otce, Moudrost Otce, odlesk Otcovy fyziognomie.

Jestliže kněží chtějí dospět k této nejvznešenější jednotě s Otcem, musí se nutně přetvořit ve Mne, aby skrze Mne, který jsem v nich a oni ve Mně, se pozvedli až k Otci, zamilovali se do Otce a stali se hodnými v jeho Synu obdržet jeho charisma, jeho milosti a jeho nekonečnou lásku.

Bůh je jeden, nekonečný a věčný, který neroste ani se nezmenšuje, vždy byl, vždy je a vždy bude stejný; bez rozměrů, protože je nekonečný, bez věku, protože Bůh je věčný, bez počátku a bez konce; On sděluje svou jednotu všemu, čeho se

dotkne, všemu stvořenému i tomu, co má být stvořeno. Proto jedna je věčnost, jeden je trest, jedna je odměna; jedna je jeho láska, jedna jeho podstata, jedna jeho Prozřetelnost; jeho Církev je jedna, jedno je jeho stádo a všichni kněží jsou jedno ve Mně: jednorozeném Synu Otce, jeho jediném Synu.

V oné jednotě jsou obsaženy tři božské Osoby se svými sjednocujícími atributy a v jediné a identické dokonalosti: v lásce! V jedné jediné Svatosti tři rozličné božské Osoby, odtud se rodí všechny věci, odtud přijímají život všechny životy a jejich plodnost navěky nepřestává, nikdy nepřestane a bude plodit stále více a více velikostí, krásy, úchvatné a přitažlivé, všechno sladěno a uspořádáno ve svaté harmonii uvnitř jednoty.

Ať vás neudivuje, že mluvím tolik o jednotě, protože to je můj střed, v ní je moje radost, protože ta jednota je Bůh, je to láska.

Proto v Bohu je všechno přítomnost, Bůh nemá minulost ani budoucnost, On ustavičně plodí své Slovo. Věčné plození Syna Otcem se děje ustavičně, nikoliv jako reprodukce, nýbrž ve sféře bytí, jako logický důsledek, a věčné je také vycházení Ducha Svatého z Otce a ze Syna, je věčné a sjednocuje v božském svazku nekonečnou Lásku Otce a Syna, nesmírnou a nepochopitelnou.

Trojice se ustavičně raduje z kontemplace samotné Trojice. Tato božská radost nikdy nekončí: celá věčnost nepostačí, abychom o ní mluvili lidskou řečí, protože jedna božská Osoba zcela vyčerpává druhou ve své kontemplaci.

Bůh se uskutečňuje, je-li to možno tak říct, ve své samotné podstatě a tou je láska. Tři božské Osoby si sdělují lásku a jsou v extázi lásky, protože láska je všechno a podstatou lásky je Bůh, je to Duch Svatý, který naplňuje láskou Otce a Syna-Lásku, který vytváří v jejich nejhlubší intimitě podstatu lásky a v této

lásce na sebe patří, tvoří se, slévají se a tvoří ve své jednotě jediného Boha - Lásku.

Všechny lásky na zemi jsou jen pouhá jiskřička vedle tohoto vulkánu lásky! Co bude následovat? K jakému stupni vystoupí tato láska? Jestliže lidé pocítují radost a plodnost štěstí stvořené lásky v jediné jiskřičce božské lásky, která opájí a vrhá duši až do bezvědomí, čím pro ně bude tento nekonečný vulkán dokonalosti, rovnosti, citu, sjednocení, pochopení, toto všechno v jediné jednotě, bez disonancí v dokonalé harmonii Trojice?

Nejvyšší radost Trojice vytváří samotnou Trojici v její nejsvětější plodnosti v ní samé. Nikdo to nebude moci pochopit zde na zemi ani v nebi, protože to je nejvznešenější část nejsvětějších tajemství Trojice.

Tato extáze lásky, kterou Bůh má sám v sobě, mu nebrání, aby se staral o duše, protože podstatou Boha je láska a láska se chce šířit, božská láska se vrhá všude, kde vidí obraz Boha, a duše v sobě nesou tento obraz. A Církev slouží k tomu, aby spasila duše a rozšířila v nich Boží království. A každé tělo je chrámem Ducha Svatého a v každém srdci je Boží příbytek.

Ale protože Bůh nemůže milovat mimo sebe samého a v duších je Bůh, právě proto je miluje, a proto chce, aby se vrátily ke svému Středu, Bohu, a to chtěl až do té míry, že obětoval vlastního Syna, aby spasil duše. To, co Bůh miluje v duších, je obraz Trojice. Když jsou zavrženy, je to proto, že chtějí být zavrženy. Ale Bůh jim dal ten nejvyšší prostředek, kterým jsem Já, Ježíš Kristus, aby všichni byli spaseni (CC 51,369-380).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 467-473
Přeložil -ls-*

Poselství Královny míru

Drahé děti! Vy běháte, pracujete, shromažďujete, ale bez požehnání. Vy se nemodlíte! Dnes vás zvu, abyste se zastavily před jesličkami a meditovaly o Ježíšovi, kterého vám i dnes dávám, aby vás požehnal a pomohl vám pochopit, že bez něho nemáte budoucnost. Proto, děti moje, vložte svůj život do Ježíšových rukou, aby ON vás vedl a chránil ode všeho zla. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 12. 2008

BOJOVAT PROTI CHUDOBĚ, BUDOVAT MÍR - dokončení ze str. 2

kteří jsou v rozporu s ochranou života. Především obtížný je boj s AIDS, dramatickou příčinou chudoby, pokud se neřeší morální problémy, s nimiž je šíření viru spojeno. Je třeba především zajistit mezi mládeží výchovnou kampaň o sexualitě, která plně odpovídá důstojnosti lidské osoby. Iniciativy uskutečněné v této věci již přinesly významné výsledky a snížily šíření AIDS. Je nutné dát i chudým národům k dispozici potřebné léky a péči. To předpokládá podporu lékařského výzkumu a terapeutických inovací a uplatnit flexibilní pravidla mezinárodní ochrany duševního vlastnictví, aby se všem zajistila základní sanitární péče.

Třetí oblast, která vyžaduje pozornost v programech boje proti chudobě a která obsahuje vnitřní morální rozměr, je chudoba dětí. Když chudoba postihne rodinu, stávají se děti nejvíce zranitelnými oběťmi: takřka polovinu těch, kteří žijí v absolutní chudobě, představují děti. Uvažujeme-li o chudobě z hlediska dětí, jeví se jako priority záležitosti, které se jich přímo týkají, jako péče o matky, výchovné úkoly, přístup k vakcínám, k lékařské péči a pitné vodě, čistota prostředí a především ochrana samotné rodiny a stability jejich vnitřních vztahů.

Čtvrtá oblast, která zasluhuje zvláštní pozornost z morálního hlediska, je vztah mezi ozbrojením a rozvojem. Současná výše vojenských výdajů vyvolává vážné obavy. Nesmírné materiální a lidské zdroje věnované na vojenské výdaje jsou čerpány na úkor projektů pro rozvoj národů,

zvláště chudých a potřebných. Je to v rozporu s Chartou Spojených národů. Tento stav neusnadňuje a dokonce brání v dosažení objektivních cílů rozvoje mezinárodního společenství.

Pátá oblast pro boj proti materiální chudobě se týká krize v oblasti výživy, která ohrožuje uspokojení základních potřeb. Nedostatek výživy může vyvolat těžké psychofyzické následky u populace, zbavuje mnoho osob potřebné energie, takže nejsou schopny bez cizí pomoci vyjít ze situace chudoby. Přispívá to také k rozšiřování nůzek nerovnosti a provokují se tak vztahy, které riskují sklon k násilí. Velká část chudých národů trpí dvojím útlakem: mají velmi nízký důchod na hlavu a musí platit velmi vysoké ceny.

Sociální nauka Církve vždy věnovala pozornost chudým. Od dob encykliky Rerum novarum přes nauku Pia IX., Pia XII., Jana XXIII., Pavla VI. až po Jana Pavla II. vrhala Církev vždy nové světlo na chudobu ruku v ruce s tím, jak se tento sociální problém rozšiřoval, až nabyl celosvětových rozměrů. Proto Církev sleduje s pozorností fenomény globalizace, jejich dopad na lidskou chudobu, upozorňuje na nové problémy sociální otázky a soustřeďuje se na identitu člověka a jeho vztah k Bohu. Tak sociální učení Církve vysvětluje vazby mezi chudobou a globalizací a orientuje aktivity směrem k budování míru. Platí totiž stále axiom, podle kterého bojovat proti chudobě znamená budovat mír.

*Podle Bollettino Vaticano
8. 12. 2008*

BOHOSLUŽBY POD VOJENSKOU OCHRANOU

Deset tisíc křesťanů v indickém státě Orissa mohlo slavit Vánoce jen díky vojenské ochraně. Ze strachu před násilnostmi konaly se bohoslužby převážně odpoledne před setměním. K násilnostem během těchto Vánoc nedošlo, ale byly zaznamenány tři pokusy o vyvolání požáru. Útoky na křesťany zde trvají od srpna. Dochází zde k otevřenému pronásledování křesťanů.

VYVRÁCENÁ POCHYBNOST

Jeden návštěvník z Norimberku pod vlivem filmu „Gorily v mlze“ vyslovil názor, že relikvie sv. Jana Chryzostoma, vystavená k úctě v dómě sv. Petra v Řezně, je buď to z lidoopa nebo falzifikát ze sádry. Antropolog Röhler Ertl relikvii vyšetřil a prohlásil, že není nejmenšího důvodu pochybovat o její pravosti. Jedná se o vysušenou mumii pravé lidské ruky muže, který pracoval duševně a byl až do své smrti zcela zdrav. Zemřel ve věku 40–60 let.

Svatý Jan Chryzostom žil v letech 350–407. Relikvie měla velmi pohnutý osud. Obdržel ji biskup a pozdější kardinál Franz Wilhelm (1649–1661) od opata Jokoba Trwatha z kláštera Iburg. Jeho synovec, pozdější světec biskup Albert Ernst von Wartenburg, ji věnoval do dómského pokladu. Na přání pravoslavných věřících byl relikviář 13. září 2002 přenesen do dómu a je zde vystaven k úctě věřících.

MUČEDNÍCI ROKU 2008

V uplynulém roce bylo na světě násilně usmrceno 20 kněží a pastoračních pomocníků. Uvádí to vatikánská agentura Fides. Pět obětí je v Indii, kde v několika státech zemřeli násilnou smrtí 4 kněží a jedna katechetka. Nejvýznamnější obětí je irácký arcibiskup z Mosulu Paul Faraj Rahho. Byl zavražděn po dvoutýdenním věznění únosci. Další oběti jsou v Africe (5) a Střední Americe (5) a 2 kněží jezuité zavraždění v Moskvě.

Kath-net

Alfred kardinál Bengsch

S končily svátky a začal nový rok. Střídání slavnostních vrcholů a klidných období je zřejmě životní zákonitost. Život by byl nudný a chudobný, kdyby nebylo žádné povznesení nad všední každodennost a nebyly žádné svátky. Ale naopak byla by to úplná křeč k nesnesení, kdyby svátky neústily do všedních dnů. Věčná slavnost může nastoupit jen v Boží slávě.

Zde na zemi potřebujeme střídání mezi skvostnými svátky jako vrcholy a solidními, střízlivými, prostými a trpělivě snášenými všedními dny. A totéž potřebujeme i v duchovním životě.

Život musí pokračovat. Tak jako musíme jít, i když hostiny jsou jen ojedinelé, tak musí pokračovat i křesťanský život, když jsou svátky za námi. I pak se musíme modlit, zachovávat příkázání, i pak můžeme slavit Eucharistií. Protože kdybychom v duchovním životě udělali „přestávku“ nebo „dovolenou“, byla by to smrt, ztráta živého společenství s Bohem.

Naše otázka tedy zní: Jak má pokračovat křesťanský život, když delší dobu nejsou žádné vrcholy? Zdá se, že pak máme jen jednu možnost: připravovat se na další vrchol. Přepadá nás dokonce jakýsi neklid, když není nic zvláštního na obzoru. Máme nenasytou touhu po vrcholných bodech. A budme upřímní, bez nich by to nevydržel nikdo, ani křesťan.

V křesťanském všedním dnu se nejedná o nějaké vzrušující volání „Pane, Pane“, nikoliv o veřejně působící velké akce ani propagandistické divy, nýbrž o prosté naslouchání Božímu slovu a jeho ničím neomezené zachování.

Kdo slyší moje slova a zachová je, praví Pán, je jako moudrý člověk, který postavil svůj dům na skále. Tak nezbytné jako správný způsob výstavby domu, aby obstál v bouři a v dešti, stejně solidní musí být křesťanova všednodennost.

Křesťan ve všední den

K tomu jeden příklad. *Otče náš* je nepochybně nevyčerpatelně hluboký. Můžeme snad v omilostněnou hodinu dlouho rozjímat o každém tomto drahocenném slovu. Nebo když nás postihne těžké utrpení, potřebujeme někdy celé hodiny,

Alfred kardinál Bengsch

než jsme schopni říct: *Bud' vůle tvá*. Ale je vyloučeno, abychom se takto modlili *Otče náš* každý den.

Čím je člověk mladší, tím je náchylnější z toho vyvodit závěr: „Tak tedy nic. Teprve až budu někdy zase tak uchvácen, pak se budu modlit, pak to bude správně.“ Jenže to je omyl. S tím, co je životně nezbytné, nemůžeme čekat. Nemůžeme očekávat od nezbytného, že nás to jednou zapálí.

Pro srovnání: Můj pozdrav je jistě nesrovnatelně přátelštější a srdečnější, když potkám milého člověka po dlouhém odloučení. Ale mohu kvůli tomu vy-

nechat všechny běžné pozdravy, to obyčejné a neslavnostní „Dobrý den“?

Bez tohoto někdy jistě i formálního pozdravu by nemohly existovat naše vazby a nemohlo by dojít v určitou hodinu k onomu hlubokému a srdečnému setkání. To ovšem také znamená, že se musíme modlit i obyčejný „všední“ *Otče náš*. Ten námi neotřásá, nenaplnuje nás hlubokými myšlenkami, netrvá hodinu, ale je to prosté, pozorné a uctivé oslovení Otce. Jen z těchto věrných, pravidelných naplňování povinností může jednou vzejít vzácný okamžik citelné Boží blízkosti – když On nám ho daruje.

Jiný příklad: Spojení s Kristem ve svatém přijímání je jistě to nejvyšší, co pro nás existuje. A k tomu jistě patří i nejvyšší láska, nejčistší odevzdání, neuhasiitelná touha a duševní radost. Ale jak často se nám to podaří? Mohu čekat několik roků, až budu přesvědčen, že už to tak dovedu? Pak bychom ke stolu Páně vůbec nemohli přistupovat. Ale to by také bylo veta po smyslu svátostí, které mají být pokrmem na cestě a pomocí. Ježíš se nám daruje ve své svaté Hostině, aby nám řekl: Smiš přistoupit, jestliže přicházíš s opravdovou vírou a dobrou vůlí. Slavnostní vrchol i střízlivá každodenní vytrvalost – obojí patří ke křesťanskému životu, jedno závisí na druhém.

Z knihy Mysterium und Nachfolge přeložil -lš-

DOPISY ADRESOVANÉ BOHU

Izraelská pošta v Jeruzalémě obdržela tisíce dopisů, které jsou adresovány Bohu a odesilatelé žádají, aby byly uloženy do Zdi nářků. Mezi dopisy jsou také listy adresované Ježíši Kristu. Dopisy se ke Zdi nářků ukládají dvakrát ročně – o židovském novoročním svátku a o svátku Paschy. Ještě před šesti lety se takové dopisy vracely jako nedoručitelné. Rabín Rabinowitz byl nakonec ochoten za pomoci poštovních úředníků tyto dopisy uložit na požadované místo. Zeď nářků je zbytek západní stěny druhého chrámu, zbořeného v roce 73 po Kristu.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

je z nich větší, ve chvílích, kdy se situace kolem jejich Pána vyhrcovala, už se přetahovali o první ministerská místa. Ani tak velký učedník jako je Jan, Pánův miláček, nevyhnul se tomuto pokusu a pozval si na pomoc dokonce svou matku. Kolik úsilí museli věnovat svatý Petr a Pavel, aby zabránili různicím a rozkolům v mladých církevních obcích! Pán si byl velmi dobře vědom, že jednota bude vždy Achilovou patou jeho následovníků, a proto mu právě tato otázka ležela nejvíce na srdci, když zasedl se svými k první nekrvavé oběti a slavil ji jakožto tajemství jednoty. Ona je totiž tím kritickým bodem, na který měl Satan namířeno, když si učedníky vyžádal, aby je mohl tříbit jako pšenici. Záleží mu na jejím nabourání, protože je podstatným znamením, které má Kristovo společenství spojovat s věčným pravzorem všech společenství, a tím je Jednota tří božských osob v Nejsvětější Trojici.

Z modliteb za jednotu Církve pokládám za jednu z nejmoudřejších a opravdu Duchem Jednoty nadiktovanou tu, kterou máme ve svých kancionálech: aby neustále „stoupala tvá modlitba za jednotu křesťanů: Za takovou jednotu, jak ty ji chceš, a těmi prostředky, jak ty je chceš“. Usilovat o jakoukoliv jinou jednotu, i kdyby se nám jevila sebekrásnější a sebešhůdnější, je zcela marné a zavádí nás na scesti.

Jakou jednotu vlastně Pán chce? Tu, kterou si vyprošoval naléhavě od svého Otce: „Aby byli jako Ty, Otče, ve mně a já v Tobě. Aby oni v NÁS byli jedno.“

Chceme-li se modlit za jednotu, je naší povinností snažit se proniknout k samému jádru této Pánovy prosby a zcela se s ní ztotožnit. Naše modlitba za jednotu může dojít u Otce sluchu jen tehdy, když se plně spojí a sjednotí s touto modlitbou Syna. Zvykli jsme si v poslední době rozlišovat, co nás spojuje a co nás rozděljuje, a dohadujeme se, čemu

máme věnovat větší pozornost. Už sto let se v třetím lednovém týdnu vracíme k modlitbě za jednotu, ale stále nemáme odvahu opustit tu „svoji“ představu o jednotě. Dokonce nás uvnitř jediné církve tato rozdílná představa rozděljuje. A přitom by nemělo být nic jednoduššího než se napojit na tu představu, kterou má náš Zakladatel od věčnosti a ke které směřuje celé jeho dílo. Jak si Ježíš představuje naši jednotu?

Prosím čtenáře, aby mi prominuli, pokud se jim zdá, že se až do omrzení vracím stále k jednomu, a to jsou mystická sdělení, která nám s neobvyčejnou pílí a přesností zaznamenala Ježíšova vyvolená – prostá matka rodiny Conchita Cabrera de Armida. Neznám totiž nic naléhavějšího a aktuálnějšího, než je obsah těchto poselství. To je právě onen druh poselství, která výstižně charakterizuje prof. dr. Ziegenaus (str. 6) jako novodobá zjevení, která „daleko překračují rámec pouhých soukromých zjevení a mají význam pro celou církev. Nepřinášejí žádnou novou pravdu, žádné dodatečné vědění. V teologii se však hovoří o prorockém charakteru těchto poselství, čímž nejsou míněny pouze předpovědi budoucnosti, nýbrž naléhavý poukaz na příkaz hodiny, na to, co je známo již z oficiálních zjevení, ale čemu se věnuje malá pozornost.“ Kdo se do těchto poselství s pomocí Ducha Svatého zahloubal, jistě si všiml jednoho: že jsou to sice všechno pravdy známé z evangelia, ale zcela nový je na nich zorný úhel, odkud nám Pán tyto pravdy ukazuje. Jsou nám představeny jakoby z druhé strany. Slyšíme věci známé, a přece ve zcela novém znění, je to něco jako pohled do „Boží kuchyně“ nebo také důvěrný rozhovor se samotným Autorem, který upozorňuje na překvapující, a přitom zcela evidentní dalekosáhlé souvislosti, zasahující až k samému srdci

Nejsvětější Trojice. Ježíš nám tu představuje pravdy víry ze svého božského nadhledu, takže je vidíme v nevidané celistvosti a v udivujících souvislostech. Celek se objevuje před námi jako božský „planetární systém“, jehož Středem a Sluncem je věčná životodárná výheň Lásky mezi božskými Osobami, nedostižným pravzorem a jediným zdrojem vši Dokonalosti, Krásy, Dobra a Bláženosti a především a nade vše JEDNOTY. Na tu Božský Učitel opakovaně poukazuje jako na nejvyšší hodnotu, nejvyšší dobro a jediný konečný cíl a podmínku spojení s Bohem. V této Jednotě se v jedno slévá láska Otce k Synu a láska Syna k Otci. Ne, není to jednota dohody nebo jednota místa či času, je to Jednota a ztotožnění Lásky.

Zatímco my pokládáme různost a rozdílnost za svůj vynález a výtěžek, Pán je zcela jiného názoru. Zapomněli jsme totiž úplně, že různost je trest, který postihl lidstvo za jeho pýchu právě ve chvíli, kdy se domnívalo, že už dosáhlo až k samému nebi. Kdy a jak vzniká rozkol? Vzniká tak a tehdy, když někdo vlivný chce prosadit svou odlišnost, nový řád a nové uspořádání věcí nikoliv podle toho, co převzal, ale podle svých nápadů. Na počátku každého rozkolu je přehnané sebevědomí, přeceňování sama sebe a svých představ, které opouštějí Pravzor, Pramen a jediný Zdroj jednoty.

To, co je na pýše tak katastrofální, je její zvláštní slepota. Říkám zvláštní slepota, protože slepota pýchy nespočívá v nevidění, ale ve zkresleném, bludném a mámivém vidění, které to, co by mělo vidět, vidí zcela jinak. Člověk, který nevidí, rád přijme pomoc toho, který vidí. Ale to pýcha nedělá. Ona se domnívá, že vidí lépe než všichni ostatní, Boha nevyjímaje. Na rozdíl od člověka, který je ochoten prodat všechno, jen aby si mohl koupit pole s pravým pokladem, pýcha je ochotná zaprodat všechny poklady, jen aby si podržela své zamilované pole.

Co na Ježíšových poselstvích Conchitě nejvíce uchvacuje a co pokládám za neklamný punc jejich pravosti, je pokora, s jakou k nám přichází Král králů a Pán pánů, skrze něhož všechno bylo stvořeno a v němž má Otec právě proto zalíbení. Z každého řádku, z každého slova voní a přímo sálá uchvacující tichost a pokora božského Učitele. Ten, kdo to necítí, nemá srdce z masa, ale z kamene. Neuděláme ani krůček v úsilí o sjednocení, dokud se svému Pánu nepřiblížíme v jeho pokoře. Jak mohou být před světem jeho obrazem, jeho druhým Já učedníci, kteří proti sobě už stojí celá staletí jako nesmiřitelné tábory?

To ovšem neplatí pouze o církvích a církevních, do kterých se rozpadla jediná Kristova Církev. To platí i o členech té jedné a jediné svaté, katolické a apoštolské církve. Je v sobě opravdu jedna? Kolik je tu táborů a směrů, kolik je tu nesvornosti, nesnášenlivosti, nevráživosti a přímo nepřátelství a neupřímnosti, vzájemné neúcty a nedůvěry. Jak daleko má toto chování k Mistru a Pánu, který, i když neodpovídáme jeho obrazu, nám nehrozí, ale pokorně prosí a přesvědčuje: „Nesmírně toužím po dokonalosti jednoty kněží ve Mně a této jejich jednoty mezi sebou, s jejich svatou Hlavou, po jednotě poslušnosti, ale ještě více po jednotě úmyslů, citů, duší a touhy po jeho slávě.“ Pane, co jsme to udělali, že jsme se od Tebe tak vzdálili, že jsme Tě nepochopili, a tak Tě vlastně zneuctili, protože to, co představujeme, není Tvůj obraz! Jak může naše srdce necítit „nejhoroucnější touhu nekonečné lásky, kterou máš pro nás, abys nás našel svaté, čisté, přetvořené v Tebe, abys nás mohl obětovat Otci a odzbrojit tak Boží spravedlnost vůči světu“? Naše pýcha znehodnocuje naši modlitbu a činí ji podobně neplodnou jako modlitbu farizea, který stál vpředu, ale odešel neospravedlněn. Pane milosrdný a dobrotivý, než se začneme modlit o jednotu, nauč nás modlit se tak, jak Ty chceš. -š-

Pondělí 19. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Ecce Homo **8.35** Trinidad, Kateřin palác, Machu Picchu **9.05** Eucharistie, chléb života - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **9.45** Čteme z křesťanských periodik **9.55** Po stopách apoštola Pavla (2) **10.25** Druhé čtení **10.50** Pro vita mundi - Mgr. Josef Szymeczek **11.30** 100 let léčby radonem **11.45** Myši na scéně: Kozmonauti **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Thajsko **13.00** Souznění 2008 **14.10** Octava dies **14.40** Ivana Koubek (P) **14.55** Živá voda **15.05** Kanada **15.55** Zapomenutá generace **16.15** Dobrý muž ze Saratova **16.45** H2Onews **17.00** NOEparáda (L) **17.20** Čína **18.15** Vykročme z mlhy **18.35** Myši na scéně: Snehulienka a dva trpaslíci **18.45** Kinematograf múz: ARCHIV **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Etiopie - quo vadis? **20.35** Na koberečku (56) **20.50** GOODwillBOY **21.20** Peru - Cesta slibu **21.40** Mezi vámi tomu tak nebude - PhLic. Kateřina Lachmanová **22.40** Rieky bez povodní **22.50** Souznění 2008 **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Úterý 20. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Etiopie - quo vadis? **8.40** Na koberečku (56) **8.55** Pro vita mundi **9.35** Hrdinové Nového zákona (prosinec) **10.00** Krása zralého věku **11.00** Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur **11.30** Čteme z křesťanských periodik **11.40** Myši na scéně: Snehulienka a dva trpaslíci **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice **13.15** Ivana Koubek **13.25** H2Onews **13.30** Thajsko **14.20** Perličky zdraví a odpočinku **15.05** Živá voda **15.25** Octava dies **15.55** Zapomenutá generace **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Živá voda **16.35** Příroda a Natura 2000 - Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří **17.05** Svatá země **17.15** Folklor **18.15** Dětská televize 2008 **18.35** Myši na scéně: Klauniáda **18.50** Egypt **19.45** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Bez hábitu **21.10** Po stopách apoštola Pavla (3) (P) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Vykročme z mlhy **22.20** Octava dies **22.50** Eucharistie, chléb života - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **23.30** Živá voda **23.45** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Středa 21. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.20** Putování Modrou planetou: Etiopie - quo vadis? **8.40** Zlatá dychovka **9.10** Pro vita mundi - Mgr. Josef Szymeczek **9.55** Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana **10.30** Generální audience papeže Bene-

dikta XVI. (L) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** 100 let léčby radonem **12.15** Egypt **13.10** Bez hábitu **14.30** Thajsko **15.30** Po stopách apoštola Pavla (3) **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.20** Ecce Homo **16.50** Vykročme z mlhy **17.05** Živá voda **17.20** NOEparáda (14) **17.40** V posteli chit-chat (2) (P) **18.35** Myši na scéně: Nejmenší z pierotův **18.45** Pro vita mundi **19.25** Zapomenutá generace **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Jedenkrát smrt, prosím (P) **20.35** Perličky zdraví a odpočinku **21.25** Zpravodajské Noeviny **21.35** Mokrovraty (P) **21.45** NOEparáda **22.05** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **23.35** Svatá země **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 22. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Po stopách apoštola Pavla (3) **8.50** Mezi vámi tomu tak nebude - PhLic. Kateřina Lachmanová **9.50** Ivana Koubek **10.00** Záliv svatých **11.00** Na koberečku (56) **11.15** NOEparáda (14) **11.45** Myši na scéně: Nejmenší z pierotův **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana **12.40** Pro zdraví **12.50** Zapomenutá generace **13.10** Vykročme z mlhy **13.40** Etiopie - quo vadis? **14.00** V posteli chit-chat (2) **14.50** NOEparáda (14. díl) **15.10** Hlubinami vesmíru **15.50** Zpravodajské Noeviny **16.00** Folklor **17.00** Pro vita mundi - Mgr. Josef Szymeczek **17.40** Dobrý muž ze Saratova **18.05** Na koberečku (56) **18.25** Kaplička sv. Barbory **18.35** Myši na scéně: Kúzelníci **18.45** Mokrovraty **19.00** GOODwillBOY **19.30** Léta letí k andělům - P. Jan Hanák **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.05** Pro vita mundi (P) **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Eucharistie, chléb života - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **21.35** Drogy (P) **21.40** Pro zdraví **21.50** Na koberečku (56) **22.05** Jedenkrát smrt, prosím **22.30** Kinematograf múz: Archiv **23.30** Octava dies **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Pátek 23. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Kinematograf múz: Archiv **9.15** Zapomenutá generace **9.30** Bez hábitu aneb Magazin o rádech, komunikacích a hnutích **10.40** Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur **11.10** Octava dies (511) **11.40** Myši na scéně: Kúzelníci **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Folklor **13.00** Ivana Koubek **13.10** Záznam generální audience Benedikta XVI. **14.40** Dobrý muž ze

Saratova **15.20** Pro vita mundi - Mgr. Josef Szymeczek **16.00** Kaplička sv. Barbory **16.10** Zpravodajské Noeviny **16.20** Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur **16.50** Noemova pošta **18.15** Libanonský odkaz **18.35** Myši na scéně: Varieté **18.45** Pro vita mundi **19.25** Etiopie - quo vadis? **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Putování Modrou planetou - Etiopie (L) **21.35** Po stopách apoštola Pavla (3) **22.05** H2Onews **22.15** Mezi vámi tomu tak nebude - PhLic. Kateřina Lachmanová **23.15** Dobrý muž ze Saratova **23.45** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Sobota 24. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** H2Onews **8.20** Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie **8.45** Čteme z křesťanských periodik (P) **8.55** Zapomenutá generace **9.05** Dětská televize 2008 **9.35** Ve jménu Ježíše: Totila a Benedikt **10.00** V posteli chit-chat (2) **10.50** NOEparáda (14) **11.10** Zlatá dychovka **11.40** Myši na scéně: Varieté **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Peru - Cesta slibu **12.25** Drogy **12.30** Jedenkrát smrt, prosím **13.00** H2Onews **13.10** Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice **14.20** Mokrovraty **14.30** Bez hábitu **15.30** Pro vita mundi **16.10** Egypt **17.00** Drogy **17.10** Etiopie - quo vadis? **17.30** Zapomenutá generace **17.55** Vykročme z mlhy **18.20** Kaplička sv. Barbory **18.35** Myši na scéně: Detektivka **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Dobrý muž ze Saratova **19.25** Druhé čtení (P) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách apoštola Pavla (4) (P) **20.35** Folklor **21.35** Oběť v manželství. Touhy a iluze - Dr. Josef Zeman (P) **22.35** Kinematograf múz: Archiv **23.35** Druhé čtení **00.10** Zpravodajské Noeviny **00.20** Poslech Radia Proglas.

Neděle 25. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Evangelium (P) **8.20** Hrdinové Nového zákona (prosinec) **8.40** Obce bez „časovaných bomb“ (P) **8.50** Na koberečku (56) **9.05** Pro vita mundi **9.45** Zpravodajské Noeviny **9.55** Evangelium **10.00** Mše svatá ze Slovenska (L) **11.15** Jedenkrát smrt, prosím **12.00** Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.45** Planetshakers (1/2) **13.35** Zapomenutá generace **13.55** Evangelium **14.05** Egypt **14.55** Oběť v manželství. Touhy a iluze - Dr. Josef Zeman **16.05** V posteli chit-chat (2) **16.55** Ve jménu Ježíše: Řehořovi mniši **17.30** Nešpory ze svátku Obrácení sv. Pavla na zakončení Týdne modliteb za jednotu křesťanů z Baziliky sv. Pavla **18.25** Egypt **19.15** Ivana Koubek **19.25** Po stopách apoštola Pavla (4) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (P) **20.35** Koncert Církevní konzervatoře Opava (P) **21.45** Z pokladů duše **21.50** Dobrý muž ze Saratova **22.20** Druhé čtení **22.45** Záliv svatých **23.45** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Arcibiskupství olomoucké vypisuje výběrové řízení na funkci ekonoma arcibiskupství. Požadavky: VŠ ekonomického směru • praxe v oboru alespoň 10 let • praktikujiící katolík • znalost alespoň jednoho světového jazyka. Přihlášky se strukturalizovaným životopisem zašlete **do 15. února 2009 na adresu:** Arcibiskupství olomoucké, Wurmova 9, 771 01 Olomouc. Kontaktní telefon: 587 405 212.

Regionální pobočka Moravsko-slezské křesťanské akademie ve Zlíně Vás srdečně zve **na setkání s P. Františkem Lízou SJ** s názvem **Příběh poutníka Evropou – 6000 km pěšky od západu na východ.** Setkání se uskuteční v **neděli 25. ledna 2009 v 17 hodin v Salesiánském středisku mládeže ve Zlíně na Jižních svazích.** P. Lízna bude hovořit o svých pěších poutích, které podnikl v nedávné době do Santiaga de Compostela a do Chersonu u Černého moře. Nenechte si ujít nevšední zážitky, které bývalého disidenta, vězeňského kaplana a ochránce lidí na okraji potkali na jeho cestách.

Komunita Chemin Neuf a Papežská misijní díla ve spolupráci s Českou křesťanskou akademií Hradec Králové Vás zvou do **Biskupské galerie v Hradci Králové** (Velké náměstí 35/44) na **výstavu fotografií ČOKOLADOVÍ LIDÉ – Obrazy ze života na černém kontinentu objektivem misionářů.** Výstava potrvá **do 24. ledna 2009**, otevřeno denně od 9 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné.

Vlastivědné muzeum Švábenice u Vyskova otevřelo novou výstavu s názvem **KLÁSTERY A ŘEHOLNÍ ŘÁDY V ČECHÁCH A NA MORAVĚ.** K zhlédnutí je 2000 ks dokumentačního materiálu těchto historických skvostů naší republiky a duchovní život v nich. Otevřeno je **každou nedělí do 19. dubna 2009** v zimním období od 14 do 16 hodin, v letním období od 14 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné – jste srdečně vítáni.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ 2009

1. 3. – 6. 3. Kněžské exercicie *P. V. Málek*
 5. 7. – 10. 7. Kněžské exercicie *Mons. K. Herbst*
 18. 10. – 23. 10. Kněžské exercicie „Boží dar“ *P. V. Kodet, OCarm.*
 8. 11. – 13. 11. Kněžské exercicie
 15. 11. – 20. 11. Kněžské exercicie „Boží dar“ *P. V. Kodet, OCarm.*
13. 2. – 15. 2. Duch. cvič. pro akolyty a past. pracovníky *P. J. Szkandera*
 20. 2. – 22. 2. Duch. cvič. pro členy a příznivce Matice Svatoantonínské *Mons. J. Graubner*
 13. 3. – 15. 3. Rekolekce pro katechety *Mons. P. Posád*
 15. 3. – 19. 3. Postní duchovní obnova *P. S. Peroutka, SJ*
 20. 3. – 22. 3. Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu) *P. S. Peroutka, SJ*
 22. 3. – 25. 3. Příprava na velikonoční liturgii *P. M. Kabrda, SDB*
 14. 4. – 18. 4. Duch. cvič. pro pracovníky charit *Mons. J. Šich*
 6. 5. – 9. 5. Duch. cvičení pro všechny *P. M. Kabrda, SDB*
 26. 5. – 30. 5. Exercicie s Pannou Marií *P. J. Hladíš, SJ*
 7. 6. – 13. 6. Exercicie pro řeholnice *P. J. Čupr, SJ*
 26. 6. – 28. 6. Duch. cvič. formou večeřadla *P. Š. M. Filip, OP*
 10. 7. – 13. 7. Duchovní cvičení pro mladší manžele *P. P. Šustáček*
 14. 7. – 18. 7. Příprava na manželství – snoubenci *P. P. Šustáček*
 19. 7. – 23. 7. Duchovní cvičení pro katechety
 23. 7. – 26. 7. Duchovní cvičení pro lékaře a zdravotníky *P. A. Krasuckí, OP*
 26. 7. – 30. 7. Duchovní cvičení pro všechny (Frant. spiritualita) *P. A. Dabrowski, OFM*

Bližší informace naleznete na www.stojanov.cz. Přihlášky posílejte na adresu: Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad, tel. 572 571 420 nebo 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Liturgická čtení

Neděle 18. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Sam 3,3b–10,19
 Ž 40(39),2+4ab.7–8a.8b–9,10
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tou vůli.*)
 2. čt.: 1 Kor 6,13c–15a.17–20
 Ev.: Jan 1,35–42
 Slovo na den: *Co byste chtěli?*

Pondělí 19. 1. – ferie

1. čt.: Žid 5,1–10
 Ž 110(109),1,2.3.4
 Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizede chova!*)
 Ev.: Mk 2,18–22
 Slovo na den: *Proč se posti?*

Úterý 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: Žid 6,10–20
 Ž 111(110),1–2.4–5.9+10c
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 2,23–28
 Slovo na den: *Co se v sobotu nesmí?*

Středa 21. 1. – památka sv. Anežky Římské

1. čt.: Žid 7,1–3.15–17
 Ž 110(109),1,2.3.4
 Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizede chova!*)
 Ev.: Mk 3,1–6
 Slovo na den: *Smí se v sobotu jednat dobře?*

Čtvrtek 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence

1. čt.: Žid 7,25–8,6
 Ž 40(39),7–8a.8b–9,10.17
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tou vůli.*)
 Ev.: Mk 3,7–12
 Slovo na den: *Aby ho neprozrazovali.*

Pátek 23. 1. – ferie

1. čt.: Žid 8,6–13
 Ž 85(84),8+10.11–12.13–14
 Odp.: 11a (*Milosrdenství a věrnost se potkají.*)
 Ev.: Mk 3,13–19
 Slovo na den: *Je chtěl posílat kázat.*

Sobota 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: Žid 9,2–3.11–14
 Ž 47(46),2–3.6–7.8–9
 Odp.: 6 (*Bůh se vznášá za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.)*
 Ev.: Mk 3,20–21
 Slovo na den: *Nemohli se ani najíst.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. LEDNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 1.		PO 19. 1.		ÚT 20. 1.		ST 21. 1.		ČT 22. 1.		PÁ 23. 1.		SO 24. 1.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1708	1924	980	1096	996	1113	1734	1953
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1709	1926	981	1096	997	1114	1734	1953
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1283	1423	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1283	1423	985	1101	1001	1118	1735	1954
Antifona k Zach. kantiku	688	777	939	1050	953	1066	1283	1423	985	1101	1002	1119	1735	1954
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1711	1927	985	1101	1002	1119	1724	1943
Závěrečná modlitba	689	778	939	1050	1282	1422	1283	1423	1285	1425	1002	1120	1285	1425
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	689	778	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1714	1932	991	1108	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1284	1424	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1715	1932	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1284	1424	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	688	777	689	778	948	1060	962	1076	1284	1424	995	1112	1011	1129
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1718	1936	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	689	778	689	778	948	1061	1282	1422	1283	1423	1285	1425	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 24. 1. • 31. 1. • 14. 2. • 28. 2. • 14. 3. • 28. 3. a 18. 4. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

CESTOU OBĚTI K ŽIVOTU

P. Tomislav Vlašić

Přepis přednášek z různých setkání a seminářů T. Vlašiće. Tématem je duchovní cesta skrze darování a obětování se Bohu, která vede k duchovnímu uzdravení, k proměně starého člověka v nové stvoření. Autor byl dlouhodobým farním vikářem a duchovním vůdcem modlitebních skupin v Medžugorje.

Eucharistia vivente • Brož., 118 x 196 mm, 70 stran, 78 Kč

JAK KATOLICKÁ CÍRKEV BUDOVALA ZÁPADNÍ CIVILIZACI

Thomas E. Woods, Jr. • Z angličtiny přeložili Michaela a Václav Freiovi

Historická monografie profesora Woodse přináší alternativní pohled na úlohu katolické církve ve vývoji západní civilizace a jejího kulturního vlivu. Publikace populární formou přibližuje: proč se moderní věda zrodila v katolické církvi; jak katoličtí kněží rozvinuli ekonomické teorie svobodného trhu o 500 let dříve než Adam Smith; jak katolická církev vynalezla systém univerzit; vyvážená historická fakta o Galileově případu; jak západní právní systém vyrostl z církevního práva; jak církev humanizovala pohanský Západ tváním na posvátnosti každého lidského života.

Res Claritatis • Brož., A5, 208 stran, 239 Kč

NOČNÍ ADORACE

Helena Procházková

Kniha si klade otázky týkající se vztahu člověk-Bůh. Hlavní postavou je prostá žena, která se zúčastní pouti v městečku obklopeném válkou. V nočních adoracích rozjímá o stavu společnosti a budoucnosti světa. Klade si otázku, co odkážeme svým potomkům, v jakém prostředí a v jaké společnosti budou žít. O svých neobyčejných zážitcích, o dobru a zlu, o Bohu a jeho protivníkovi rozmlouvá s moudrým mužem, se kterým se v městečku seznámila. Kniha nabízí tři obrazy budoucnosti, ale i víru, že přes všechny útrapy a omyly najde člověk nakonec sám sebe i Boha.

VOLVOX GLOBATOR • Váz., A5, 208 stran, 149 Kč

POUTNÍK SE VRACÍ

Antonín Džbánek a kolektiv autorů

Monografie o význačném a opomíjeném českém skladateli, spisovateli a malíři J. B. Foersterovi nám přibližuje jeho osobnost, dílo i osudy, poznamenané komunistickou nevraživostí vůči všem, kteří veřejně projevují svou víru v Boha. Práce je výsledkem kolektivní práce českých muzikologů a hudebníků. Kniha obsahuje podrobnou dokumentaci a četné ilustrace.

SET OUT - Roman Míšek • Váz., 160 x 230 mm, 320 stran, 298 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.